

STEZICE

STEZICE KAZALO

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32

- (3) Uvodnik
- (4) Kako vse skupaj pravzaprav gre?
- (5) Pesem za moje frende
- (5) Si upaš?
- (6) Intervju z Nejcem Gazvodo
- (7) Kam zaviti in koristno preživeti prosti čas?
- (8) Svobodna sem. - Razmišljanje o svobodi
- (9) Intervju z Vesno Milek / Špricajte strastno!
- (10) 75.000, 95.000, 175.000, 4.200.000
- (11) Skrivnostni leteči krožniki
- (12) Narava - sovražnik ali zaveznik?
- (13) Midva
- (14) Vse se začne v družini
- (22) Sreča
- (23) Mala nočna glasba
- (24) Videla sem rdečega angela
- (25) Sončni zahod
- (26) Slišiš? Ljubezen ...
- (30) Intervju s Siddharto
- (31) Recept
- (31) To ni zgodba
- (32) Namig za poletno branje

Steze 2004/05

Mentorica
Tina Furlan Turk

Glavna urednica
Judita Kulovec

Izdajatelj
Gimnazija Novo mesto

Naklada
500 izvodov

Prelom
Špes grafika

Oblikovanje
dadomail@gmail.com

Tisk
Alfagraf trade
tiskarna d.o.o.

10. junij 2005

Judita Kulovec

IN SEM ŠLA ... počitnicam naproti

Čas teče in skoraj bi nas ujel. Pa smo hitro stopili v korak z njim in ujeli še zadnji mesec pouka, da vam predstavimo svoje letošnje delo in popestrimo poletno branje.

Tokrat so nas namreč v svoj tok ujele literarne vode, kar se je izkazalo kot precej uspešno. Tako objavljamo nekaj nagrajenih zgodb, o katerih lahko kaj več izveste tudi na internetu. Morda odkrijete še kakšno več, saj so se letos gimnazijci skrbno udeleževali različnih natečajev. Za posladek dodajamo pesmi, katerih nastanek je bil (upam, da) uspešno skrit pred očmi predavajočih profesorjev.

Da ne bo nesporazuma: kaljenju posebnih talentov je namenjen naš prosti čas, spominu pa posvečamo učne enote, zato je nujno potrebno, da je vsak navdih takoj zabeležen.

Radovednejše je novinarska žilica poslala raziskovat na teren - menda v izvenšolskem času, čeprav so lokali in ostali zaposlitveni kotički dokaj živahni tudi med dopoldnevi ...

Prepričana sem, da vas je kar precej takih, ki se med urami ozirate skozi okna proti modremu nebu, ki vas mami ven iz gimnazije. Na peščene obale, k poletnemu delu, pohajkovanju po hribih ... Vse, kar je še potrebno je ogromno potrpljenja pri zaključevanju ocen, potem pa s spričevalom v eni in Stezicami v drugi roki kamor vas vleče. Na razpolago imamo poletne počitnice in ogromno dobre volje.

Družboslovci še pristavljajo: »Po prestanem naporu se nam obetajo ure in ure poležavanja na soncu v mehki travi, zato poskrbite za preventivo že sedaj. Kamorkoli se odpravite ne pozabite sončne kreme in kratkočasnika proti prekinitvi kodranja možganov.« Torej, ko preberete vse, kar smo vam pripravili, le posezite po kateri izmed knjig, ki vam jih predstavljamo.

Za te Stezice smo izbirali po svojih interesih, če pa imate kakršno koli željo ali česa ne morete izbrskati sami, nam to lahko napišete po elektronski pošti na naslov: stezice@gmail.com. Potrudili se bomo, da vas v naslednji številki pričaka sveža novička.

Želim vam čarobne počitnice, srečo pri poletnih »zaposlenostih« s šolo in seveda čim več užitkov ob prebiranju Stezic!

II 16856

D2005/18873

KAKO VSE SKUPAJ PRAVZAPRAV GRE?

Spomnim se prihoda v prvi letnik. Večkrat so me vprašali, kako se počutim, če gimnazija izpolnjuje moja pričakovanja, kaj me moti... Pa nisem vedel pravega odgovora. Vedel sem samo, da sem na šoli, s katere imam odprte vse poti. Prispevek sem pisal iz lastnih izkušenj, obravnaval pa sem tudi obstoječo družbeno problematiko. Včasih sem uporabil pripovedno tehniko toka zavesti, večinoma pa sem med pisanjem razmišljal.

Kot fazan pred štirimi leti sem prišel v čisto novo okolje. Raven zahtevnosti dela za šolo se je izredno dvignila. Skušal sem se držati sprotnega učenja, na ta način stvari tečejo dokaj gladko. Takrat se še nisem zavedal, kakšna je moja vloga v tem svetu. Stvari sem sprejemal take kot so, nisem se obremenjeval z drugimi - danes pomembnimi - rečmi. Prijatelje sem vzel za nekaj samoumevnega. Kasneje, v drugem letniku pa sem spoznal, da temu ni tako. Pri psihologiji sem se srečal s pojmom čustvene inteligence. Menda, da ljudje s to sposobnostjo lažje uspejo v družbi. Vprašal sem se, ali imam to vrsto inteligence. Odgovoril si še danes nisem. Vem samo, da se lahko prizadevam izboljšati odnose z drugimi. Ljudje okoli mene so zrcalo, v katerem je moja podoba.

Vedeti moramo, da prihajamo iz različnih okolij, družin, imamo različna ozadja, smo različni. Različnost je lahko privlačna, po drugi strani pa te lahko zelo odbija. Menim, da ima vsak posameznik pozitivno jedro, ki druge polni z energijo. Seveda pa v življenju niso samo lepe reči. Da lahko cenimo tisto dobro, pozitivno, obstaja tudi negativno, grdo, slabo. Med njima vlada nekakšno ravnovesje, to moramo sprejeti kot nekaj samoumevnega.

Šolski hodnik. Pomikam se prek njega. Opazujem dijake/inje okrog sebe. Prav tako se mi zdi zanimivo opazovati ljudi v lokalu, ki prihajajo, odhajajo, gredo mimo. Vsak je drugačen, vsak nosi s sabo svojo zgodbo. Kot pisec tega besedila ti verjetno ne bi smel ukazovati, pa vendar le. Nasmej se! Nasmeh je nekaj čisto običajnega, vendar pa čudežno deluje. Obogati tistega, komur je namenjen in ne osiromaši tistega, ki ga pokloni. Nihče ni tako reven, da ga ne bi mogel pokloniti.

Prav tako ga ni mogoče kupiti, izsiliti, saj zasije kot sončni žarek le takrat, kadar je poklonjen iskreno. Druga zapoved: Opazuj ljudi okoli sebe! Mogoče je prav tisto bitje tam nekje zunaj tvoj bodoči partner, prijatelj, ali pa le prijeten sogovorec. Majhne stvari so tisto, kar naredi ta svet velik.

Nekaj o medijih. So izredno učinkovito manipulacijsko sredstvo. Hočeš, nočeš te nadzirajo. Spomnite se tune Calvo, legendarnega Red Bulla, ki ti da kriiilaaa in še in še ... Gotovo ste slišali za italijanski film Srce v breznu, ki prikazuje prirejeno resnico o poveljnih pobojih. Osebnost me film ni prizadel, zavedam pa se, da nekateri ljudje to jemljejo zelo čustveno (povsem upravičeno).

Pred kratkim sem v prilogi Dela zasledil članek, citiram: Jorg Heider je pred kratkim v intervjuju za avstrijski magazin Wirtschafts Nachrichten Sud povedal, da imajo Slovenci zelo nacionalističen značaj, ne dopuščajo pa, da imajo domoljubna čustva tudi drugi. Slovenija vsekakor ni naslednica Jugoslavije, saj bi potem morala plačati tudi njene dolge, tega pa ni storila. Slovenci so očitno spoznali, da kot majhna država nimajo nobene vloge. Kljub temu napenjajo mišice, ne uvidijo pa, da mišic nimajo. Kar malo sem bil presenečen ob izjavi nemškega kanclerja (sicer jih je še veliko o katerih bi lahko pisal, osredotočil se bom na to). Res je, da smo majhna država, da pa nismo ničesar sposobni sodeči, ne bo držalo. Vsi vemo, da zaradi nas (mladih) svet stoji, mi bomo tisti, ki bomo poskrbeli za reprodukcijo, zato vas pozivam. Bodite kritični, samozavestni, zagovarjajte svoje stališče, oblikujte svoje mišljenje, saj samo to na naši dragi Zemlji nekaj velja. Tega ne upoštevajte samo pri gledanju televizije, ogledu filmov, uporabi interneta, ampak na vseh področjih življenja (v odnosih s starši, prijatelji, sošolci, starši, znanci, profesorji - no to je pa izjema, bodite previdni, nekateri niso dovzetni za drugačna mnenja). Kratko sporočilo odstavka je think outside of box. Vse skupaj je lahko zelo lepo zavito, kaj je notri pa nikoli ne veš. Bodite previdni in pazite nase.

Pred kratkim sem brskal po internetu in našel naslednje napotke za življenje. Nisem jih prevajal, ker vem, da te misli bolje zvenijo v izvirnem jeziku. Gredo pa takole.

We all know that anything can happen, so bend, don't break. Challenge your potential. You should know that destiny is a choice and effort creates opportunities. Follow your intuition. Always get back up and try again. Hold on to your vision. Impress yourself. Just dig a little deeper. Keep knocking on doors. Learn from mistakes. Motivate with compassion. Nothing worthwhile comes easy. Own a positive attitude. Problems hold messages. Question what's not working. Regroup when you need to. Stand up for your principles. Unite perseverance with resolve. Value knowing when to walk away. Work smarter, not just harder. Exhaust all possibilities.

You can, if you think you can.

Zzzz's, take naps as needed.

*Ej, folk! Kaj se pritožuješ, kaj jokaš
zaman,
življenje je lepo, ti lajf z rož'cam je
postlan,
gostilne, diskači,
frendi, zabave,
dobri tipi,
in punce taprave!*

*Lačen nisi, dom imaš,
da svet je lep, spoznaš!
Hodiš v šolo,
postaneš kar želiš,
potem pa na stara leta
se veseliš!*

*Nisi podložnik, nisi tlačan,
zato v lajfu ne blodi zaman!
Droge, mamila,
vino in pir,
Oj, moj frend,
le to pust pr' mir'!*

SI UPAŠ?

Sara

In zakaj bi hodila gola?

Zakaj se ljudje trudimo? Zakaj tekamo v krogih, kot nori in rešujemo cilje, ki so izmišljeni in nepomembni?

Včasih razmišljam, da bi se bilo lepo sleči. In mirno, brez sramu hoditi po cesti. Hoditi gol mimo ljudi. Ljudi polnih predsodkov? Mirno? Vedno je sram. Vedno je strah. Vedno, vedno, vedno ... Sami sebe obremenjujemo, sami sebe se sramujemo, se strašimo. Četudi si ne izmislimo nekih čudnih težav, smo krivi, ker jih prevzemamo od drugih. Skoraj, kot da bi jih hoteli imeti v svojih glavah. Četudi nezavestno, krivi smo, ker se tega ne zavedamo.

Ker nisem dovolj močna... In rekel boš, da to ni res. Da so trenutki, ko se smeješ. Da so trenutki, ko brezskrbno uživaš. Ampak ljubi moj, ti teh nimaš! In jih nikoli nisi imel. Smeješ se. Smeješ se sramoti drugih. In brezskrben si le zato, ker tega ne opaziš. Ker tega ne želiš opaziti. Nočeš!!! Lažje... Lažje se je prepričati. Lažje je opazovati nesrečo drugega in odvrniti pozornost od lastne nesreče. Veliko lažje je čimprej pozabiti. saj so bile tako ali tako samo sanje.

In zakaj bi hodila gola?

OBLECI SE!

SKRIJ SE!

INTERVJU Z NEJCEM GAZVODO

Špela Zoran, 2.d

Nejc je v prejšnjem šolskem letu obiskoval našo Gimnazijo Novo mesto, zdaj pa študira na AGRFT-ju, Akademiji za gledališče, radio film in televizijo, in sicer na oddelku za filmsko in TV režijo.

AGRFT je znan po težkih sprejemnih izpitih. Kako si se ti spoprijel z njimi?

Celo srednjo šolo sem si želel na to fakulteto, tako da sem se v bistvu stalno pripravljaj z gledanjem različnih filmov in branjem literature. V četrtem letniku pa sem moral posneti kratek film, narediti fotostrip in scenarij, da sem lahko začel s sprejemnimi izpiti, nato pa sem moral opraviti še dva kroga različnih nalog (od pisanja dialoga, dela z igralci, testa splošne razgledanosti...). Naš oddelek, torej FTV I, sestavljamo jaz in še tri dekleta, skupno štirje. Vseh študentov prvega letnika AGRFT-ja (torej še igralcev, dramaturgov in gledaliških režiserjev) je 24.

Kako potekajo predavanja?

Ker smo tako majhen oddelek, so predavanja zelo osebna in veliko je individualnega dela z mentorji. Učimo se o filmski tehnologiji, teoriji, tehniki, delamo praktične vaje v fotolaboratoriju, spoznavamo montažne mize in montažne programe, pogovarjamo se o vajah, ki jih moramo posneti v semestru, si jih ogledamo in pokomentiramo. Poleg specifičnih predmetov za naš oddelek pa vsi študentje prvega letnika obiskujemo še predavanja o dramaturgiji, o zgodovini gledališča, kostumografiji in slovenščini.

Kako pouk razlikuje od srednješolskega?

Precej. Nekatera predavanja niso obvezna, veliko je prakse, ni »spraševanja in kontrolk«. So pa zato roki, ko je treba oddati vaje, veliko je prepuščeno tebi in tvoji lastni iniciativi. Sam se prijavljaš na izpitne roke in če ne prideš in ni nobenega roka več razpisanega, si padel.

Kako si se navadil študentskega življenja v Ljubljani?

Najprej je gotovo malce nenavadno, ker ti nihče ne pere perila in polni hladilnika. Zato pa ima svoje prednosti, ker se navajaš na samostojnost, ko boš enkrat moral poskrbeti sam zase, za svoje dohodke in tako dalje. Ljubljani se pozna, da je vlemesto, in ima tako dobre kot slabe strani. Lepo je to, da si blizu gledališč, kinodvoran in raznih kulturnih dogodkov, hkrati pa so razdalje večje, kot sem bil vajen iz Novega mesta, vzdušje je včasih nenavadno, neprijetno. Ampak se navadiš.

So tvoja pričakovanja glede faksa in študentskega življenja izpolnjena? Si si predstavljal, da bo tako, kot je?

Čeprav je včasih težko in zoprno, moram reči, da sem zelo zadovoljen, tako s fakulteto kot z načinom življenja v Ljubljani. Potrebno se je bilo privaditi na kar nekaj stvari, a občutek imam, da mi je dobro uspelo. Imam srečo, da študiram tisto, kar sem si vedno želel, tako da slabe strani ob tem kar zbledijo.

KAM ZAVITI IN KORISTNO PREŽIVETI PROSTI ČAS?

Anja Grešak

Trava raste, vi pa še kar ne morate odgovoriti na vprašanje: »Kaj boste počeli med počitnicami ali med prostim časom.« Spet bodo tu delavne, sproščujoče, zabavne in predvsem dolgo pričakovane počitnice. V ta namen vam predstavljam mladinski klub Stonoga, katerega noge se nikoli ne utrudijo.

To je mladinska organizacija, ki temelji na prostovoljnem združenju oseb s ciljem aktivnega preživljanja prostega časa in vzgojne socialne pomoči mladim. Ustanovljena je bila 26.1.1999 pri mladinskem verouku, na pobudo prečenskega župnika g. Antona Marinka in takratne katehistinje ge. Mili, ker so

hoteli organizirati Oratorij, za kar pa so rabili status organizacije, če so hoteli prejemati sponzorska in donatorska sredstva. Po prvem uspelem projektu, so bili zasuti iz idejami z vseh strani. Poleg ORATORIJA organizirajo še: MEPI, MDK, BAZUKA, VIG, duhovne vaje, romanja, izlete, čistilne akcije, izdelovanje jaslic, božičnih in velikonočnih čestitk, pohode, seminarje, novoletne plesse, kresovanje... V šolskem letu 2002/2003 so ustanovili ODBOR, ki veliko prispeva k uspešnemu krmarjenju kluba. Se sprašujete, kaj pomeni VIG, BAZUKA; ORATORIJ...

Preberite so kratko predstavitev.

ORATORIJ:

Je teden dni veselja, druženja, pesmi, iger, različnih dejavnosti, ki jih pripravijo mladi za osnovnošolce. Pomagajo jim odkriti skrite potenciale (skozi delavnice, kjer se naučijo različnih spretnosti), pomembne vrednote (življenje, pravica, obljuba, potrpežljivost, odgovornost, ljubezen...). Sam Oratorij traja pet do sedem dni, od 9. do 16. ure. Čez dan se zvrstijo različne dejavnosti od petja, ogled gledališke igre, delavnic, kateheze, malice, kosila do popoldanskih aktivnosti. Kljub temu da imajo veliko stroškov z organizacijo, poskušajo Oratorij omogočiti vsem otrokom, ki se ga želijo udeležiti.

MEPI:

Ali mednarodno priznanje za mlade je program, ki je namenjen mladini od 14. do 25. leta, je ugledal luč sveta v Veliki Britaniji leta 1956. Danes program izvajajo v več kot sto državah širom sveta, tudi v Sloveniji. Program ima tri zahtevnosti: BRONASTO, končaš jo po šestih mesecih; SREBRNO, končaš po dvanajstih mesecih; ZLATO, zaključiš po osemnajstih mesecih in opraviš projekt NEZNANI PRIJATELJ.

Udeleženci projekta sodelujejo v dejavnostih:

REKREATIVNI ŠPORT;

VEŠČINE (pridobivanje spretnosti in znanja po lastnem izboru);

ODPRAVA (skupno bivanje udeležencev na prostem);

SLUŽENJE (prostovoljno delo).

Udeleženec si sam izbere dejavnosti, pri katerih

želi sodelovati. Vsi dosežki se vpisujejo v indeks, ki ima mednarodno veljavo in udeležencu lahko pomaga tudi pri iskanju zaposlitve, saj je v njem uradno potrjena kvalifikacija udeleženca.

Pogoji za sodelovanje so sledeči:

odločnost za samoizobraževanje;

želja po zabavi;

zavedanje, da neuspeha pri tem projektu ni.

MDK:

Ali mladi dihamo kisik poteka vsako nedeljo. Namen projekta je, da se po obilnem kosilu spravite stran od televizorjev in računalnikov v naravo, kjer se lahko naučite svežega zraka in pokurite odvečno energijo. Kar nekajkrat na leto organizirajo čistilno akcijo in tako počistijo naravo, ki jih obdaja.

VIG:

Ali večer iger in glasbe. Ob igranju družabnih iger, biljarda, namiznega nogometa, prepevanju in plesanju mladi preživljajo prosti čas.

BAZUKA:

Molitev ob petkih zvečer

Če vas kateri projekt zanima, se lahko včlanite v kljub preko interneta, na <http://www.stonoga.net>. Lahko pa obiščete njihov forum <http://forum.stonoga.net>, če pa imate vprašanja, jih lahko pošljete na stonogaMDK@hotmail.com. Ni važno kakšne vere si, važno je, da si dober po srcu.

SVOBODNA SEM, Maxa Everything

Končno sem stara 18 let, od zdaj do konca mi nihče ne bo postavljajl meja. Lahko delam kar hočem, lahko živim kakor hočem, nosim frizuro in barve, se oblačim, napijem in umijem kadar in kakor hočem.

Dovolj mi je bilo tega, da mi drugi zapovedujejo pravila igre. Maksa to se tko ne dela, mi odgovarjamo zate, dokler ne boš polnoletna. Zdaj sem.

Pa mi en črv ne da čist miru.

Ok, sem svobodna, res lahko počnem vse kar hočem, ampak sem s tem res svobodna? Poskušam si razložiti to svojo možnost. Predstavljam si, če naprimer oblečem karkoli, recimo pankrski jopič al pa raverske barve, a bom lahko svobodno vstopila v vsak javni prostor, ne da bi me takoj vzeli na piko? Verjetno bodo v vsaki trgovini še posebno spremljali moje gibanje, pri vsaki policijski kontroli pregledali moje žepe, kot da sem diler, pa tudi če bom hotela kje delat me bodo dali za rezervo ali pa za drva nosit. Hmm, tle mi moja svoboda že malo nagaja.

Pa recimo da v oblačenju najdem kompromis med

sprejemljivim in samosvojim in grem v obnašanje. Stopim iz hiše in že me pokliče Minka, sošolka, ki je organsko ne prebavljam. Pošljem jo v preteklost, ko še ni gledala tega sveta, danes mi res ni do tega da bi bila vljudna ali pa komu lezla nekam. Kupim si cigarete in zblojena prodajalka pričakuje, da se bom še poslovila od nje, ko odhajam iz trgovine, baba, sej sem ti jaz denar dala! Včas mi res ni do tega, da bi se pogovarjala. Dan mineva in izgleda mi, kot da se vsi bolj ali manj siljo kakšno besedo spravit iz mene, še moj bivši fant, kao; sej sem mu dala že zdavnaj konc, mi še kr teži in prčakuje, da bo vse tko, kot je bilo. Spet ga kratko odslovim, ker dragi moji, jaz Maksa Everything sem stopila na svojo pot in nihče mi ne bo kazal smeri ... Do večera sem si nabrala kar nekaj sovražnikov.

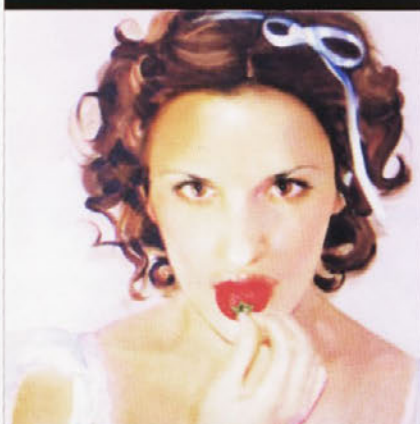
A se komu zdi, da rabim turističnega vodiča skozi življenje, vem, da je kruto in zakaj bi bila jaz drugačna. Enostavno, vsemu kar mi ne paše bom obrnila hrbet, saj s tem še ne delam nič nezakonitega.

Tud v šolo mi ni treba glih vsak dan, obvezno sem končala, tole pa delam, ker mi paše. Sam una za slovenščino mi gre na jetra, misl, da je vso pamet pobrala, k je končala tist faks. Hej sej ga bom tud jaz, pa ne bom takšna kura. Enostavno na slovo bom šla, da pokasiram tisto oceno, poljo pa ... gleda.

Še mal pa bodo počitnice, verjetno se bom spravla na morje, gori doli, našla kakšn squat. Človek ne rabi dosti za zadovoljstvo, aktivno lahko živim tud z malo denarja.

Poročilo: 20. februar 2020

Maksa Everything razstavlja svoje obličje v Moderni galeriji. Na ogled so adolescentne teze in dokumenti o življenjskih zablodah. Vse skupaj spremlja odlična monografija o odraščanju v slepi ulici. Danes uspešna pisateljica si poskuša ustvariti družino in začeti novo življenje v svobodnem svetu, kateri ji je bil vedno na razpolago, kot pravi, in mu se mu je svobodno odrekla. S projektom želi opozoriti na ceno, ki jo je plačala zaradi mladostniške upornosti. Če povzamemo Maksino razmišljanje: svoboda je v harmoniji sebe z okolico in ne samo v notranji harmoniji, ki je preobčutljiva za stres sodobnega svobodnega človeka. Živeti sam v sebi ni možno po Maksinih izkušnjah.

Vesna Milek je zelo zanimiva oseba, saj se ukvarja z mnogimi stvarmi. Nekoč sramežljiva najstnica je sedaj uspešna publicistka, voditeljica in pisateljica. Izdala je 2 knjigi: roman Kalipso in zbirko kolumn Brez filtra. Januarja smo jo člani bralnega krožka Bibliofil povabili na našo šolo, kjer smo se pogovarjali o knjigah, življenju, ljubezni do medijev, čokolade...

Kdaj ste se odločili, kaj boste počeli v življenju?

Saj se še zdaj nisem. (smeh) V medije sem prišla čisto naključno. Na radiu Gama sem pisala kratke novice, ki so bile na sporedu vsako uro. Enkrat sem nekaj rekla v mikrofoni in ugotovili so, da imam dober glas. Tako sem, še preden sem se dobro zavedala, vodila tri oddaje na teden. V mojem življenju se je veliko stvari zgodilo zelo spontano in nikoli se mi ni bilo potrebno preveč truditi. Podobno je bilo s pisanjem. Iz revije Stop so me povabili, da bi z nekom naredila intervju. Izkazalo se je, da znam pisati in da so prav intervjuji moja posebnost.

Kako pa izberete ljudi, ki jih intervjujate?

V Sloveniji sploh nimamo prav veliko izbire. (smeh) Imamo nekaj osebnosti, ki so resnično zanimive. Toda intervjujev ne moremo kar naprej ponavljati, saj delam za resen časopis, Delo. Poleg slovenskih osebnosti delam intervjuje tudi s tujci. Slavne zvezde je zelo težko prepričati v intervju. Juda Lawa niti najmanj ne zanima časopis z naklado 70.000 izvodov.

Kateri intervjuvanec vam je bil najljubši?

Zelo zabavno je bilo intervjuvati Jonasa Žnidaršiča. To je bil pravzaprav »intelektualni pink-ponk«. Nenavadni so bili intervjuji z Mišo Molk in Svetlano Makarovič, ob pogovoru z Lojzetom Kovačičem pa sem na čas popolnoma pozabila.

V svojih intervjujih se pogosto pogovarjate s tujci. Katere jezike govorite?

Zadnje čase predvsem slovenščino. (smeh) Govorim angleško, delno špansko, zelo slabo nemško ter francosko angleščino. Imam kar nekaj prijateljev iz Francije, zato sem že osvojila njihov naglas. (smeh) Tudi v Italiji se ne izgubim in si kupim čevlje.

V kateri vlogi se počutite bolje v vlogi spraševalca ali intervjuvanca?

Včasih sem se veliko bolje počutila v vlogi spraševalca, saj sem uživala v močnejši poziciji; da sem usmerjala pogovor in postavljala provokativna vprašanja. Zdaj pa sem začela uživati tudi v nasprotni vlogi, saj skozi vprašanja drugih odkrijem kaj o sebi.

Z romanom Kalipso ste doživeli velik uspeh. Kdo je knjigo prebral prvi?

Eden prvih je bil Vito Taufer, znan režiser. Je zelo čuteč človek in velik intelektualac, ki je prebral že ogromno knjig. Nad knjigo je bil zelo navdušen in med branjem mi je pošiljal SMS-e: »Zdaj sem v Montrealu. Zdaj sem v Grčiji.« (smeh) Poleg tega so mi pogum za izdajo vlili tudi uredniki založbe Beletrina ter moja dobra prijateljica.

V eni svojih kolumn ste pisali tudi o fetišu. Kaj pa je vaša definicija fetiša? Najprej bom povedala uradno definicijo. Fetiš je določen predmet, v katerega usmeriš vse svoje želje in z nošenjem tega fetiša, se naj bi želje izpolnjevale. Imela sem škorenjce, ki so bili moj fetiš. Naključje je hotelo, da sem v njih preživela zelo hudo prometno nesrečo, preplesala noči v Beogradu, doživela najbolj nepozabna srečanja, prehodila Pariz, zdaj pa sem jih darovala za gledališko igro, v kateri nastopam.

V vaši knjigi, ki je še v nastajanju, ima glavna junakinja zelo rada čokolado. Pa vi? Ferrero Rosche ali Lindt?

Obožujem obe. Poleg mojega stanovanja v Ljubljani je tudi prodajalna s čokolado in ne morem mimo, da se ne bi ustavila tudi tam. (smeh)

Pišete tudi pesmi?

Pri osemnajstih sem se res lotila le-teh. In še danes me ni sram prebrati katere izmed njih. Za pisanje pesmi potrebuješ le inspiracijo, pri prozi pa je kilometrina nujna.

Pesmi ste pisali skozi srednjo šolo. Kakšni so vaši spomini na to obdobje?

Na prvo mesto sem vedno postavljala zabavo in šele potem šolo. Sedaj mi je žal za vse naključno zamujene (prešpricane) ure. Sicer pa sem v šoli imela najraje slovenščino, španščino in filozofijo. Najbolj mučna pa je bila zagotovo športna vzgoja, saj mi je profesor rekel, da sem kot kuhan makaron.

Na kaj ste v življenju ponosni?

Lahko sem ponosna na knjigo. Ni bilo lahko napisati 500 strani. Med pisanjem je potrebno odkriti svoje občutke, skrite misli, boleče in vesele spomine. Boli, to ni intervju, to ni kolumna, tu gre zares.

Kaj bi še povedali našim dijakom?

Bodite strastni v tistem, kar delate. Če špricate, špricajte strastno!

52.000, 75.000, 95.000, 175.000 številke, ne denar, žrtve tsunamija v Aziji. 4.200.000 jih je, nedavno tega, umrlo v kenijski vojni, vsak dan jih nekaj umorijo v Palestini in Izraelu in nič ne kaže, da jih jutri ne bodo.

Unicef Slovenija zbira denar za opremo šol v Burkini Faso. Klopi, table, svinčniki ... Takšne klopi, kot jih rabijo stanejo v trgovini tisoč devetsto dolarjev, svinčnik je sto, za tablo služi tudi s temno pobarvana deska, vse skupaj je znesek, ki bi ga premogla povprečna slovenska družina brez velikih odrekaj, za celo šolo ene vasi. Bi premogla, če se ob vsem ne bi ustvarjali stroški, recimo jim organizacije, programa in kaj vem česa še. Lepo je, da se javnosti, donatorjem predstavi kraje, ljudi kamor in komu so darovali, vendar sam-a ne čutim potrebe gledati to v »prime time terminu« na prvem programu. Dal-a sem, dal-a organizaciji, ki ji kolikor toliko zaupam, čeprav vem, da je tam kar nekaj ljudi zaposlenih, ki zaslužijo na mesec več kot moja starša v nekaj mesecih. Plače zaposlenih v nevladnih organizacijah se pridobijo iz pridobljenih sredstev. Sredstva pa take organizacije pridobijo za financiranje programov, tudi za zaposlene in za stroške, da le-ti izpeljejo program. Ampak sama misel na to, da tista klop, tabla in svinčnik v Afriki ne staneta tako veliko, me ...

No, dokler gre za dobro, dokler moj denar ne škodi, ampak koristi, ga rad-a dam, dam svoj čas in energijo, ker vem, da s tem delam svet v katerem živim boljši.

Amerika je velika država, imenuje se velesila in samozvano se oklicuje za svetovnega »Peace Maker-ja«. Dokler gre za dobro je to v redu. Tudi jaz posredujem v sporu malčkov v peskovniku, torej sem tudi jaz samooklicani Peace Maker, in če mi pri tem kdo pomaga, toliko lažje. Vendar zaradi spora malčkov ne ubijem enega od njih, da bi drugi ali jaz dobil-a lopatko. Grem nazaj na številke; gospod vodja Peace Maker-jev, je svojo organizacijo, pardon Belo hišo zaprosil za

dodatnih 80 milijard dolarjev. Pred tem jo je za 25 milijard in jih dobil in z njimi napravil že 300 za operacije v svetu, ki jih imenuje mirovne. Pri tem umirajo moji otroci v pesku, ki se pričkajo in tudi kakšen mirovnik pride domov zapakiran. Jaz si ne delam utvar, meni je to vojna in napadalec je gospod fašist (v slovarju tujk piše: fašizem je oblika neposredne diktature finančnega kapitala). Priznam, da si težko predstavljam milijon denarja, pogledal-a sem v oglasnik; avtomobil stane 2, 3, 7 milijonov, stanovanje 15, 20, hiše še nekaj več. Moja štipendija je 30.000 in pozna se mi, to je edini denar, ki ga imam, položnic še ne plačujem, tako da nekako gre. Torej 33 štipendij in imam milijon dolarjev ne dolarjev. Ampak milijarda je številka, ki jo ne uporabljam, je tisoč milijonov, vauu ...

In 175.000 žrtev je tudi veliko, pride gospa in zamahne s koso in žetev je obilna. Tokrat v Aziji gospe s koso nismo mogli ustaviti, lahko bi posvarili žrtve in veliko bi jih rešili. Govorim o številkah življenj, življenju, ki ima isto ceno kot ga ima

zate življenje tvojega bratca ali babice ali ... V vojni jih umre več sto tisoč sinov, bratov, staršev ... Nas res to gane samo toliko, da na tv-ju zamenjamo program.

Te žrtve lahko rešimo, ne moremo jim reči, naj se umaknejo velikemu valu, lahko pa rečemo, da npr. ne bomo poslali nekaj ducat naših plačanih vojakov delat mir s puško. Jaz bi jih raje poslal-a pomagat graditi šole, vodnjake in mostove v nerazvite predele mojega sveta in dal-a bi še kašnega tisočaka za to. Lahko tud rečemo naglas, da je tistih 300 milijard in novih 105 kolikor jih mislijo porabit letos iz proračuna svetovne velesile denar, ki bo moril za kapital. Kapital, ki bo potem vlagal v porušeno in potem bo investitor pričakoval dobiček.

Naj sklepam, s skupnim denarjem se za skupno dobro in varnost ruši in mori, da bi potem lahko na novo gradili in služili?!

Kaj res nimamo svetovnega policaja, ki bi to destruktivno početje, to morijo definiral kot pralnico denarja.

Nekje sem slišal-a, če ubiješ enega si kriminalc, če jih več sto, tisoč si velik. Prižgem tv, gledam kdo je največji. Povsod ga je dovolj, velikega, prestrašenega, ki se brani, nas brani. Pomirjen-a sem, da »stroj« deluje, jutri ob šestih bo moj oče v službi, mami bo dva dni dežurna v bolnici, jaz bom dobil-a štipendijo na koncu meseca in predvsem vem, da so ljudje na svetu, ki, v našem imenu in v imenu države, skrbijo za vse nas, da bomo varni in predvsem skrbijo zase, da bodo še bolj varni. Lepo mi bo miže, če le ne bom imel-a tako velikih oči.

Številke o katerih sem govoril-a pa naj nas ne begajo preveč, danes so takšne, jutri (po novicah, po vojni, po katastrofi) ne bodo nič vredne, niti žrtve niti denar. Selektivno bomo-bodo izbrali komu damo in komu ne. Vse humanistične težnje, vse vere in vsi ljudje težimo po dobrem, miru, blagostanju. Težimo, ne delamo, delamo pa za nekaj drugega.

Skrivnostni leteči krožniki

NLP

Petra Skarja

Že vsakdo je slišal zgodbe o pojavih letečih krožnikov. Najbolj se je to vprašanje razširilo med ljudmi leta 1947, ko je poslovnež Kenneth Arnold opazil devet svetlikajočih se ploščatih krogel, ki so letele z neverjetno hitrostjo (po njegovem mnenju najmanj 1600 km na uro, kar je za tisti čas nemogoče). Povedal je še, da so plovila letela v urejeni formaciji, tako kot gosi, in da so se zelo spretno umikala gorskim vrhom. Primerjal jih je s »krožnikom, ki ga vržeš čez vodo« in od tu tudi ime »leteči krožniki«.

Ljudje so Arnolda zelo cenili, zato so mu tudi verjeli in zgodba je obšla ves svet. Tistega dne je namreč iskal razbitine nekega letala in ni imel razloga, da bi si izmislil tako zgodbo. Štiri dni zatem so štirje možje nad letalsko bazo opazili nenavadno močno luč, ki je izvajala »nemogoče manevre«. Istega dne je neki drug pilot poročal o informaciji »letečih krožnikov«.

Od takrat naprej so vsak dan novinarji dobivali ogromno prijav videnja teh krožnikov (leta 1966 je mnenjska anketa Gallupovega inštituta v ZDA pokazala, da je kar pet milijonov Američanov videlo leteče krožnike), ki pa so bili večinoma (večinoma?) lažni. V vojnem letalstvu so ves čas vztrajali, da so vse le izmišljotine. Neki časopis je ugotovitve 965 strani dolgega poročila duhovito strnil v stavek: »Letečih krožnikov ni uradno.«

Mimo nekaterih zgodb pa le niso mogli. Recimo:

Januarja 1948 so »neznani predmet« opazili na nebu nad letalsko bazo. Za njim so poslali pilota Thomasa Mantella. V kontrolnem stolpu so zabeležili klic: »Vidim nekaj nad seboj in pred sabo. Še vedno se vzpenjam.« »In kaj je to?« »Nekaj kovinskega in ogromnega.« Nato pa: »Stvar je nad menoj in kaže, da jo bom dohitel. Vzpenjam se.« Žal so bile to zadnje njegove besede. Zvečer so našli le še ostanke letala.

Avgusta 1955 je leteči krožnik pristal na samotnem podeželju. Kako uro zatem so v bližnji družini slišali besno lajanje domačega psa,

ki je opozarjal na tujce. Zagledali so »majcenega moža z nenavadno velikimi očmi in čez glavo iztegnjenimi rokami«. Dva moška sta naenkrat ustrelila vanj, toda slišati je bilo, »kot bi prestrelil kovinsko vedro«, vesoljček pa se je obrnil in odhitel proč. Ko se je ob oknu pojavil naslednji obiskovalec, sta vanj spet pomerila in hitro stekla ven, da bi se prepričala, ali sta ga zadela. Ko je eden od mož stopil pod napušč, je s strehe segla dolga krempljasta roka in se dotaknila njegovih las. Bitje je nato odbrzelo. Enajst hišnih stanovalcev je naslednje tri ure preživelo zaklenjeno v svojem stanovanju, zunaj pa so se sprehajali »vesoljci«. Nazadnje so se z dvema avtomobiloma odpeljali do najbližje policijske postaje. Raziskovalci, ki so se ukvarjali s tem primerom so večkrat zanikali možnost, da bi si domačini to izmislili. Barney in Betty Hill sta septembra 1961 zagledala leteči krožnik, ki je ravno pristajal. Dve uri pozneje sta se znašla šestdeset kilometrov

proč od mesta pristanka, ne da bi vedela, kako sta prišla tja in kaj se je medtem dogajalo. Kasneje ju je strokovnjak za zdravljenje amnezije hipnotiziral. Vsak posebej je povedal isto zgodbo: Može v uniformah, ki so bili bolj ali manj podobni ljudem, so ju odnesli v krožnik in jima vzeli vzorce kože, nohtov in las, Betty pa so v popek zabodli iglo. Nazadnje so ju hipnotizirali in ukazali, naj vse skupaj pozabita.

Antonio Villas je leta 1957 med oranjem njive zagledal »leteči krožnik«, ki je pristal nedaleč stran. Hotel je zbežati, a so ga »humanoidi« v tesnih oprijetih sivih kombinezonih in čeladah zgrabili in odnesli v krožnik, kjer so mu vzeli vzorec krvi. Nato se je moral ljubiti s približno 140 cm visoko žensko. Povedal je, da je imel občutek, kot da bi imel spolni odnos z živaljo, saj je ves čas brundala. Se vam zdi popoln nesmisel? Kaj pa če veste, da so kasneje po raziskavah ugotovili, da je Antonio prejel nenavadno veliko dozo sevanja in na mestu na bradi, kjer so mu »humanoidi« vzeli kri, je zdravnik našel dve majceni rdeči piki?

Kaj je v resnici res, se že dolgo sprašujejo. Nekateri znanstveniki domnevajo, da so te »leteče krožnike« videli že v preteklosti:

- mnogi biblijski opisi ognjenih kočij in krogel,
- 1883 fotografije 143 okroglih predmetov, ki so prečkali nebo,
- 1878 nek kmet opazil ogromen leteči predmet, ki ga je opisal kot »krožnik« ...

Zanimivo je, da mnogi znanstveniki, ki so preučevali »neznane leteče predmete«, niso verjeli v njih, dokler jih niso dobro preučili. Tako je eden izmed njih, Carl Gustav Jung, trdil, da so NLP-ji projekcije podzvesti, kar, prikrito rečeno, pomeni, da so enako resnični kot rožnati sloni, ki se prikazujejo deliričnim alkoholikom. Malo pred smrtjo pa je svoji nečakinji zaupal, da zdaj verjame v obstoj neznanih letečih predmetov.

Kaj pa vi?

NARAVA - SOVRAŽNIK ALI ZAVEZNIK?

Prihodnost je slika preteklosti. Če pomislimo bolje, to drži. Vse se ponavlja in vse je v golem pomenu enako, kot je nekdanje bilo, le oblačila so drugačna. Ponekod divjajo vojne, vojne z modernejšim orožjem, ki so sposobne prinesiti večje uničenje, kot v preteklosti. Toda narod oz. skupnost, ki je napadena, se brani iz enega samega razloga, da bi obstala. Bori se za preživetje. Prav tako kot takrat davno.

Preden smo postali vodilna specija na planetu, smo se za preživetje borili z zvermi in ostalimi živimi bitji. Ko ta niso bila več glavna nevarnost, ki nam je pretela, sta Neandertalec in H. Sapiens ostala edina konkurenta v boju za prevlado, za obstanek, za boljše življenje. Toda zakaj smo to sploh počeli? Zakaj se nismo pustili preprosto požreti divjim zverem in pobiti Neandertalcem. Zato, ker nas je pri tem vedno gnal nek nagon, ki se skozi vso človeško zgodovino ni spreminjal. Ima moč, da nas združi, kajti pri vseh je popolnoma enak. Ko bo povod za vse enak, se bodo odprla identična vrata in vsi bomo imeli isti cilj in bomo ukrepali enako. Primer je čakanje pred semaforjem. Gori rdeča luč. Eden od pešcev stopi s pločnika in se poda čez cesto. Za njim se vsuje vsa množica, ki je prej čakala za njim. Prav vsak izmed njih ve, da gori rdeča in da ne sme prečkati ceste. A vseeno grede, kot volkovi za vodjem krdele. Nagonsko in brez strahu. Kajti v skupini se ne bojimo ničesar. To vemo in vemo, da smo takrat močnejši. To je hkrati dokaz, da prvinski nagoni v nas še niso zamrli.

Vse lepo in prav, toda, kje je nagon zdaj? Zdaj, ko smo razhudili sovražnika, proti kateremu smo se borili od vekomaj, sovražnika s katerim se mora spoprijeti vsaka vrsta, ki živi in ki je kdajkoli živela na Zemlji, sovražnika, ki pa je prav tako lahko tudi prijatelj. Mati narava je lahko tako polna milosti in dobrote, kakor je lahko neusmiljena. Zakaj nam nagon ne pomaga zdaj, ko tako močno potrebujemo slovo? Po vsej verjetnosti jih še nismo dosti dobili po glavi, saj so tudi don Kihota nič kolikokrat pretepli preden se je vrnil v realnost. In prav to moramo storiti tudi mi. Postaviti se na trdna tla in uvideti, da vse le ni tako rožnato kot izgleda. Še posebej zato, ker nam človeštva ne bo uspelo rešiti, če se bomo zanašali na nekaj tako primitivnega, kot je nagon. Z drugimi besedami, če bomo čakali na alarm najvišje stopnje. Ta realnost je bila ustvarjena z našim prečudovitim umom (v tem primeru fatalnim) in prav s tem umom mora biti tudi razumljena. To niti ni tako težko in verjamem, da vsak povprečen državljani razume položaj in se zaveda grožnje ozonskih lukenj, učinka tople grede, da ve, kaj za okolje pomeni naselili tanker. Toda večina se tega zave le, ko gleda poročila in si reče: "Joj, še ena katastrofa. Le kam gremo?" In to je vse.

In to ni dobro. O težavah moramo razmišljati in razpravljati, da jih lahko rešimo. Toda večini ljudi se dandanes ne zdi vredno (oziroma za kaj takega nimajo časa) pomisliti na daljno prihodnost in na preživetje koga drugega, prihajajočega, razen sebe. Dobil sem občutek, da se počutimo preveč varne, da bi pomislili na preživetje naše vrste kot celote, vsaj dokler se nam kot posamezniku godi dobro. Zaradi samih dreves ne vidimo gozda, saj živimo le zase. V želji po idealih in uspehu nam je za vse ostale vseeno. Toda tega ne gre spreminjati, tako je že od vekomaj, odkar smo kolikor - toliko razvili razum. Gre za to, da bi lahko premogli vsaj malenkost žrtvovanja za generacije v bližnji in daljni prihodnosti. Pa z žrtvovanjem ne mislim kakega množičnega umiranja v dobro znanosti, pač pa žrtvovanje kot ga premore prav vsak od nas. Da bi se jutraj v službo odpeljali s kolesom ali pa z avtobusom, pa čeprav bi potem porabili nekaj več dragocenega časa in si morda celo utrudili noge (kakšen greh!). Toda storili bi dobro delo. To seveda ni edina stvar, ki jo lahko storimo v ta namen. Sploh ne. Storimo lahko marsikaj, le malo moramo potrpeti. Obstaja tisoč in ena potratna razvada, brez katere bi lahko prav tako lepo živeli.

Eden največjih problemov današnje družbe, ki pa bi ga lahko tudi najlažje rešili je potrata. Še posebej bi izpostavil razsipno ravnanje z vodo, ki bi jo morali varovati kot lastno življenje. Saj to navsezadnje tudi je. Za primer naj povem tole. Počitnice preživljaš v kampu v katerem je skupna kopalnica v kateri je deset umivalnikov. Zjutraj se narišeš tja, da bi si umil zobe. Ozreš se po umivalnikih in vsi so zasedeni, vsaj iz treh pip pa se nepretrgoma vali curek vode, medtem ko si ljudje, ki stojijo poleg njih veselo umivajo zobe. V 10 sekundah preteče približno 0,5 litra vode in v primeru, da ti ljudje upoštevajo nasvet zdravnikov in si umivajo zobe 3 minute, pri tem porabijo 9 litrov vode. Če predpostavimo, da to počne 30% ljudi v razvitejših deželah najmanj enkrat na dan je to zastrašujoče dejstvo, ob katerem bi nas moralo zmraziti. Normalen človek bi z 9 litri vode preživel 5 dni in nič mu ne bi manjkalo. Osebnostno mislim, da za umivanje zob zadostuje kozarec vode tj. 2dl, kar pomeni 45-krat manj vode.

Poleg tega se mi zdi potratno, kupovanje raznih jaht, gliserjev in podobnih počitniških naprav. Ljudje kupijo tonsko gmoto plastike, zato da se mesec v letu vozijo po morju in se šopirijo pred ostalimi, v zameno za to pa bo, ko bo čoln zastarel, na stotine let gnal na odpad. Gojim tudi odpor do mobilnih telefonov, ki so postali nekaj vsakdanjega. Temelji na dejstvu, da pri izdelavi enega mobitela nastane do 75 kg odvečnega materiala. Pa to niti ne bi bilo tako grozno, ko ne bi ljudje menjali mobitelov vsaj enkrat letno. Zakaj neki? Vsemu izpostavljenemu lahko dodamo še razne druge stvari, kot so splakovanje straniščne školjke s kristalno čisto vodo, prekomerno tuširanje, prepogosto menjavanje elektronskih naprav (ne le mobilnikov) itd.

Če pogledam na celoten tekst se sliši kot neke vrste družbena kritika. In to naj bi tudi bila. Kajti imamo napačen odnos do vsega, kar je živo. Nima smisla za vse obtoževati sistema oz. države (čeprav bi ZDA morale podpisati Kjotski sporazum - to bi bilo namreč dobro za vse), temveč moramo vzroke za nastalo stanje iskati v sebi. Če bi imeli pravo zavest in moralo, bi smeti pridno sortirali tudi če država ne bi v vsako vas postavila ekološke točke. Potrebujemo to zavest, ki bi nam dala moči, da se žrtvujemo, da mislimo tudi na druge in da se povežemo v skupni misli, da ohranimo Zemljo lepo in čisto. Če pa nam to ne bo uspelo, si ne zaslužimo uiti katastrofi, ki bo sledila. Govorim na splošno, pa čeprav so (smo) ljudje, ki vedo, kje smo, kam gremo in kam bomo prišli, če ne bomo kmalu ukrepali. A ne tako, da bo za Zemljo (in v bistvu za vsa živa bitja) kaj storilo le nekaj držav (katerih ljudje so lahko zgled vsem), vsi ostali pa bomo čakali, da se bo zgodilo kaj lepega. Ukrepati moramo vsi hkrati, složno, saj mora biti rezultanta sil večja od nič, veliko večja. Toda pri tem ne smemo čakati, da se sproži nagon, kajti, kot že tolikokrat povedano, je ob alarmu velikokrat že prepozno.

Mislim, da so potrata, lenoba in to, da se nas »nič ne prime« naše glavne pomanjkljivosti v boju proti materi naravi. V boju, ki ga bo treba slej ko prej izbojevati in v katerem ne sme biti zmagovalca. Rezultat mora biti neodločen, kajti z naravo moramo živeti v sožitju. Lahko je tako polna milosti in dobrote, kakor je lahko neusmiljena.

Pogled bel -
 sneg temen -
 morje lebdi - oblak skeli -
 jaz pa gorim!
 Zdrami me voda morja,
 prebudim se,
 pogledam - ne vidim - NIČ!
 Odšel bom!
 Pekel -
 žge me - zakaj?
 Občutek, ki ga preganjam -
 moja zavest!
 Gledam tja v sonce -
 ne vidim sence -
 zakaj -
 sanjam -
 kako - zato?
 Ko vidim smeh,
 veselje, radost.
 Prikrade se obup, ta skopuh -
 začara moj napuh.
 Pretrga ga mimolet -
 nebeški beli sneg.
 Zakaj - Julija
 očarala Franceta je?
 Zakaj je toliko vprašanj -
 tu, ta pesem Tvoja je?

Bleda senca,
 pogled Njen,
 kam me pelje -
 v njen objem.

Ko se srečata -
 pogleda najina,
 kam me pelje -
 v Njen objem.

Vroče piha snežni jug,
 ko bi Franci le imel klobuk!

V morju pesmi bele,
 na kopnem pa le lestve zmede.

Tiho drgeta,
 sreča mojega srca.

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

Driiiiiiiiiimg!!! BUM! Nonšalantno pahnem budilko na tla.

Še en dan, ko me bo oči moral zvleči s postelje in me s silo spraviti v šolo. Aja, ne, ne bo. Včeraj je šel na obisk k mami v Ljubljano in ga do jutri ne bo nazaj ... potem mi pa ni treba v šolo. Utonem v razburkan spanec potnih nočnih mor, ki se vse končajo isto; z lastnim krikom, ki me prebudi v kruljavo resničnost.

*

Vedno sem bila čudna ... kot otrok nisem nikoli jokala. Namesto tega sem žarečih lic poslušala mamo, kako joka in jo tolažila. Kot petleten otrok sem predstavljala steber uravnovešenosti in zdravega razuma v družini. Oče je takrat že izgubil vsakršne zmožnosti komuniciranja in postal tipični moški, ki si noče priznati, da v njegovi družini nekaj ni v redu. Le redko sem ga videla. Moj brat pa ...

Kadar je mama dobila napad, se je večinoma znesla nad mano. Vame je pljuvala stavke, ki so se mi že kot predšolskemu otroku zdeli neutemeljeni, nesmiselni in sploh brez kakršne koli povezave z mano. Razumela sem jo. V sebi je nosila veliko skrbi. Bila je zelo obremenjena. Spodsekano drevo, katerega trohneča usoda je že določena, čeprav na zunaj kaže pogumen, neprizadet obraz.

Vsake toliko časa so se njene nerešene skrbi tako namnožile, da ni bilo več prostora za nove. Takrat je prišlo do neverjetne eksplozije energije, kateri sem bila jaz edina priča ... nema priča. Bila sem počaščena, da je mama za to izročilo energije izbrala prav mene. Takrat je vsaj priznavala moj obstoj. Veliko huje mi je bilo, ko se sploh ni zmenila zame. Prav lahko bi bila samo vijolica na okenski polici.

Tako sem se zabavala sama. Tiho in nepremično sem sedela na tleh v kotu in si predstavljala različne zgodbe, različne scenarije. Nikoli pa jih nisem odigrala s svojimi Barbikami in enim samim samcatim Kenom. Fantov mi je vedno primanjkovalo, dejanska igra mi je bila veliko prepočasna. Koliko dolgih sekund je preteklo, preden se je moja roka premaknila in ponesla Barbiko do ljubečega Kena ali lačnega otročiča. V moji glavi pa se je to zgodilo v tisočinki sekunde.

Najraje sem si samo sebe predstavljala kot breztelesno obliko energije, malega, prozornega duha Casperja, ki lebdi pod stropom in opazuje različne ljudi v različnih državah in stoletjih. Včasih sem v tej igri vztrajala predolgo časa, pozabila sem na resničnost in se strahoma začudila, ko sem zopet odprla oči in videla, da ne obstajam samo kot abstrakten pojem, temveč tudi kot pravi otrok. Takrat sem začutila topel občutek

neverjetne sreče zaradi vseh možnosti, ki mi jih ponuja življenje.

*

Vsi se zgražajo nad mano. Po nikogaršnjih merilih nisem. Profesorjem se zdim preveč uporniška, upornikom preveč flegmatična, flegmatikom preveč živčna. Del povsod oboževane elite ne morem postati, ker nisem dovolj pozitivna. Morda bi pomagalo, če bi si prebarvala lase na blond in skrila svoj morbidni obraz za zaveso ličil. Tope oči zaradi podaljšanih trepalnic in svetlikajočega senčila ne bi bile opazne. Potem se ne bi razlikovala od njih ... bila bi popolna. Ni pa mi jasno, zakaj babice odvrtačajo svoj pogled, ko jih na ulici pozdravim ... dovolj dolgo so na svetu, lahko bi vedele, da je pretvarjanje edino, kar še drži resničnost, da ne propade v prah. Zakaj se torej ne potrudijo in skrijejo svojo željo, da bi me nekdo odstranil z njihovega popolnega mesta.

Ne potrebujejo me, da jim kvarim favno in floro. Tam ni prostora za takšne, kot sem jaz, o ne. In gotovo sem tudi jaz takšna. Dve jabolki z iste veje ne moreta pasti daleč narazen. O dobri bog, odpusti babicam, saj ne vedo, kaj delajo. Aja, šit, boga so ubile iste babice, samo par tisoč let nazaj. Potem pa nič odpuščanja za vas, coprnice stare. Za na Florido nimate denarja, pekel je zastonj, pa vas vseeno ne bo zeblo.

Zaprem se v kopalnico. Odprem vodo in namenoma preslišim tetine proseče klice, da mi je danes prinesla za kosilo mojo najljubšo jed, lazanjo. Uboga Eva, nesreča jo je hudo prizadela. Zdaj se obupano trudi z mano, kot pokvarjena plošča se vsak dan vrača v to hišo, ki nikoli ni bila dom, in me prepričuje, mi slika sončno, cvetočo zunanost, ki kar čaka, da se vrnem vanjo. Pogledam skozi okno. Dežuje. Tudi ona bo obupala ... vsi obupajo. Usedem se na tla in goli hrbet naslonim ob mrzli rob kopalne kadi. Zazrem se v blede zelene ploščice. Barva me pomirja. Tu bom ostala. Tu je mir. Voda enakomerno curlja v zeleni odtok zelenega umivalnika in potuje naprej po zeleni cevi. Vse je popolno. Dokler voda ne pride do rjave kanalizacije. Tu se idila podre, vzorca ni več, pravila zatajijo, znajdi se sam. Ne, ne, jaz bom ostala kar v kopalnici. Tu sem varna.

*

Včasih sem bila kaznovana. Bolečine nisem nikoli čutila. Ko pa sem gledala tiste krvave beločnice, ki so boljčale vame brez kakršne koli prištevnosti in prepoznavanja, sem se ustrašila. Ustrašila sem se, kaj si bo storila mama, ko se bo zadihana in razburjena sesedla na tla in se začela zavedati

VSE SE ZAČNE V DRUŽINI

brezupnosti položaja. Ponavadi je bruhnila v tako krčevit jok, da je niti jaz nisem mogla potolažiti. Modra žila ne čelu ji je ritmično utripala v ponorelem accelerandu in iz njenega grla so prihajali zvoki, hujši od kateregakoli javkanja, ki si ga lahko otrok zamisli. Takrat je moj svet preplaval temen oblak in v svoji otroški neumnosti sem dejansko verjela, da sonce ne bo nikoli več vzšlo. Želela sem ustaviti mačje zavijanje in potolažiti mater, ki mi je dala življenje in sem jo zaradi tega ljubila.

Z leti sta se mi njena šibkost in nemoč pričeli gnusiti. Kako lahko jaz živim v istem okolju dan za dnem in se ne zlomim, ona pa doživlja svoje zlome vsak teden!?! Svoje bednosti se je zavedala, zato se je vedno bolj umikala v alkohol in cigarete, za vse pa je krivila svojo prejšnjo in zdajšnjo družino;

»Ti si sploh ne moreš predstavljati, ... kaj sem jaz v življenju dala skozi! Več, kot bi ti kdajkoli lahko prenesla ... kdajkoli,« mi je govorila z naraščajočim samopomilovanjem. Podrobno mi je opisovala svoje družinske razmere. Poslušala sem neskončne tragedije o depresivnem očetu, ki je zapil vse premoženje, nato svoj neuspeh s pasom izživil nad hčerama. Sin je že zdavnaj pobegnil nekam na tuje in od takrat še ni slišala zanj, verjame, da je na takšen ali drugačen način umrl. Toda očeta je vseeno spoštovala, saj je bil velik mož, ki bi lahko veliko dosegel, če ga le življenje ne bi tako teplo. Res ga je imela rada - vedno, ko je grozil, da se bo obesil, ga je ona iskala po gozdu ter ga nato nezvestnega odvela domov. Toda mami ... mami pa ne bo nikoli odpustila. Ta FAŠISTKA!!! Še oče, ki se ni bal nasilja, se ji je izogibal. S psihičnim terorjem je iz nje naredila to, kar je danes. Ne-spečo, ne-srečno, ne-uspešno ne-mater. Vzela ji je vsakršno svobodno voljo, možnost vodenja lastnega življenja, in ko ji je vzela že čisto vse, ji je vzela še tisto, kar ji je edino ostalo. Ostrigla ji je lase, na katere je bila tako ponosna in jih je tudi marsikdo drug občudoval. Postrigla jo je do gole kože in iz nje naredila spako, kar jo je v občutljivih najstniških letih popolnoma oropalo osebnosti in volje do življenja. Ne čudim se, da je že toliko pred svojo polnoletnostjo zanosila ter za vedno odšla.

*

Sobota je. Dan, ko moram na pokopališče prižgat novo svečko. Mami sem obljubila, da bom to počela vsak teden, dokler se ona ne vrne z bolnišnice. Potem bo to spet počela ona. Še vedno se oklepa istega načina mišljenja po katerem ni treba, da so stvari dejansko popolne. Glavno, da izgledajo popolne. Zapuščen, zatemnjen nagrobnik brez svežih rož ne bi izgledal popolno.

V roki nesem veliko, rdečo svečo, največjo, ki se jo lahko kupi v trgovini. In v žepu velik, rdeč vžigalnik, največji, ki se ga lahko kupi v trgovini. Popolno.

Čisto na koncu pokopališča je marmornat nagrobnik. Siv je. Jaz bi izbrala črnega. Ta barva je bila Luki vedno najljubša. Verjetno, ker je odsevala vse, v kar je verjel in je bivalo globoko v notranjosti njegovega skrivenčenega uma; noč. Prižigam svečko, toda ne obrnem je na glavo. Namesto tega navpično navzdol vtaknem svojo roko in jo prižgem. Rahlo se opečem. Osmojeno meso smrdi po crknjenih piščancih, ki mrtvi ležijo v kuhinji in čakajo, da jih Eva ofuca.

Eva ... fatalno ime za fatalno žensko. Njej se je uspelo skopati iz vsega sranja, ki so ji ga starši tlačili v usta vse otroštvo. Sedaj je uspešna ženska, ki vodi uspešno življenje. Poročila pa se ni nikoli ...

Namenim se h kamnitemu vodnjaku, kjer dve starejši ženici prijaznega videza že natakata vodo, da bosta z neusahljivo zalogo potonik počastili spomin na svoja že davno umrla moža. Ko vidita, da prihajam, se naglo obrneta in oddrobencljata. Naglo, kolikor jima pač dovoljujejo umetni kolki. Tudi prav.

Ko zalijem rože, bele lilije, ki so se mami edine zdele primerne za izražanje žalosti ob izgubi našega ljubljenega Luke, se močno odhrkam...res močno odhrkam, potegnem ga prav iz pet in ga izstrelim naravnost na nagrobnik. Našemu dragemu Luki ... z ljubeznijo ... masten, sočen, bacilov poln pljunek, kakršen si bil sam. Upam, da te Hudič sovraži!

Z obrazom pravičnega se počasi napotim skozi Rožni vrt, osvetljen le še z medlečo svetlobo ugašajočih sveč in se spotoma ustavljam ob zanimivih nagrobnikih pa tudi ob nekaterih pustih, pozabljenih grobovih. Kakor me pač zanese majava hoja. Primerjam letnice smrti z letnicami rojstva, ugotavljam, kakšna je povprečna življenjska doba naše fare ... Naš Luka je med rosnejšimi. Najljubši so mi tisti, na katerih je priložena slika. Pri tistih se ustavim dlje časa. Zanima me, če so ljudje, ko so se slikali, že vedeli, da so jim ure štete. Nekateri se prešerno smejiijo, smejiijo se smrti v brk, drugi izgledajo, kot da jih je že pobralo. Na našem nagrobniku ni fotografije. Luka se ni maral slikati. In če se že je, je izgledal, kot da mu je nekdo ukradel najljubšega aviončka. Ne preveč srečno in torej prav nič popolno.

Pokopališče zapustim z migljajočimi občutki. Naveličanost pleše divji tango z olajšanjem. Krvavo rdeče sonce se cedi za obzorjem. Tako je toplo. Kot kri ...

*

VSE SE ZAČNE V DRUŽINI

Kri mi je bila zmeraj dobra. No, ne ravno okusna, ampak zanimiva. Male ranice na nebu nikakor nisem mogla nehati lizati. Okušala sem njeno razbrazdanost in jo drezala, dokler se ni še bolj razbohotila in popustila majhni kapilari, da se mi je izlila v ustno odprtino. Občutek je bil ... ne vem. Po ustih sem valjala to mano, življenjsko energijo, pa nesem vedela, kaj bi z njo. Držala sem tam - za vsak primer. Skrita zaloga energije, ki bi jo uporabila, če bi postala preutrujena.

V svoji mali glavi sem si stvari predstavljala zelo poenostavljeno. Kri je energija. Ko ti je zmanjkalo energije, si umrl. Zato so ljudje v filmih zmeraj umrli, če jih je kdo ustrelil. Otekla jim je vsa kri. Ko si bil utrujen, je to pomenilo, da ti primanjkuje krvi in je bila nevarnost, da boš umrl. Utrujen si bil, če nisi dovolj spal ... za svojo mamo sem se zelo bala. Morda sem kri varovala v ustih zanjo. Ne vem.

Rdeča barva je najlepša. Tako gosta in energična, tako močna. Predstavljala sem si jo kot najboljšo barvo, ki je edina dovolj močna, da kroti zlobno Črno. Rdeča. Rada sem jo gledala. Všeč mi je bilo, kako se je vrtinčila in mešala z vodo, kako se je ujemala z nežno zelenim umivalnikom. Med njima je bil pravi kontrast. Moč in umirjenost. Oblast in poslušnost. Včasih sem umivalnik prepredla s koncentričnimi krogi Rdeče, nato pa odprla vodo in gledala, kako jih odnaša. Odhajali so. Niso se upirali, pa čeprav niso vedeli, kam gredo. Tudi jaz sem si želela z njimi, zato sem si večkrat predstavljala, kako bi bilo, če bi se lahko tako pomanjšala, da bi se spustila po odtoku v daljine, neznane dežele. Toda, ko sem dvignila upajoče veke, sem bila še vedno prevelika. Včasih sem se sama zdela celo večja. Večja pa je bila tudi rdeča slika, abstrakt, ki je medtem brezbrizno nastajal na zelenih ploščicah, tik ob moji roki.

*

Obrnem gumb. Zatemnjena soba zaživi ob stekleni glasbi Hrestača. Jaz sem že pripravljena ... že celo življenje. Stojim v začetnem položaju, na sebi imam le baletne čevlji. Popolnoma sem svobodna in vse je dobro. Življenje je na moji strani. Varna sem. Še tri takte ... začetek!

Glasba me odnaša po sobi, še sama ne vem, ne kdaj ne kam. Svetlo šelestenje prvih violin mi naježi kožo. Napetost stopnjujejo čela, ki temo nato predajo flautam in te jo sprejmejo z neopisljivo nežnostjo. Vrh uvoda ... trojni aksel ... POK!!! Najdem se klečeča na tleh, v spodnjem delu noge me pozdravlja kljuvajoča znanka Bolečina.

Ker mi mama ni pustila v bolnišnico, boječ se škandala, se mi zlom goleni ni nikoli zares

pozdravil. In morala sem biti pogumna ter zganjati neko avtoriteto ravno takrat ... dva tedna pred nastopom, ki je tiho minil brez mene. Od takrat nisem več nastopala. Kako sem lahko mami odpustila, da me je tako kruto in brezbrizno odstavila na stranski tir? Imela je svoje razloge. Navsezadnje je le sledila evangeliju, po psihiatru, ki ga je takrat že redno obiskovala.

»... v bistvu bi res lahko poklicala rešilni avto in bolničarji bi ga pljuvajočega, besnečega in zvezanega v prisilnem jopiču odpeljali v Ljubljano Polje. Samo kaj pa potem, ko ga bodo po nekaj dneh spustili, češ da sploh ni nor, temveč samo neverjetno zloben? Pred ljudmi bo ožigosan in osramočen. Nad kom misliš, da bo znesel svoje sovraštvo? Za enkrat je njegovo vedenje samo posebnost. Ko pa bomo izpostavili problem, takrat bo šele postal nevaren, ko bo njegovo vedenje postalo napaka ...«

Tako je mati opravičila svojo odločitev, da me sama doma za silo zakrpa in celo nesrečo neopazno pomete pod predpražnik, na katerem si je Luka nato obrisal čevlje. Saj nisem resno razmišljala o plesu kot o možni karieri. Če si dovoljkrat ponovim, to postane resničnost.

Sicer pa je umetnost precenjena; ljudje v njej iščejo odgovore na svoja filozofska vprašanja, ljudje se najdejo v umetnosti. Pa ljudje pojma nimajo, kaj je umetnost, saj se je bit umetnosti, gola mesnata sredica, že zdavnaj razblinila. V umetnosti ni ničesar prirodnega, le še odmev je, ki se oklepa poslednje bilke dobrega na bobnečem svetu. Slej ko prej bo tudi ta bilka izginila in takrat ne bo nič več. Od ljudi bodo ostale le še zabludele sence.

*

Ne. To se ne dogaja.

Poskušala sem obvladovati obupane misli. Odrivala sem paniko, ki bi me lahko pogoltnila in me pripravila do tega, da bi naredila kaj narobe, napačno potezo, s katero bi lahko škodovala mamo - ubila mamo? Ta je stala sredi sobe z razbito arkado, njene modre oči so bile krvave in zabuhle. Ni se mogla premakniti, saj jo je Luka držal v jeklenem primežu. Pulil ji je lase in kričal nanjo, da je kurba, pizda ji materina, in če samo še eno zine, jo bo na mestu zadavil, in če ji to ni dovolj, bo najprej pred njenimi očmi zaklal mene. Iz njegovih oči je sijal silen srd. Niti sledu o usmiljenju, o kesanju za svoje početje. Mama pa je jokala in jokala. Kaj mu je storila, kje ga je polomila? Vedno mu je poslušala nuditi vse, kar je imela.

Sama sem molila, da bi koza že utihnila, če noče,

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

da ji Luka res iztakne oči oziroma naredi katero od drugih sadističnih gnusob, ki jih je sikal vanjo. Razmišljala sem, da bi se vrgla nanj, toda bala sem se, da ji v svoji neprištevnosti ne bi res zlomil vratu. Tako smo stali sredi burke, tri groteskne figure ... Luka nam je vsem trem vlekel vrvico. Hotela sem izklopiti, ugasniti, hotela sem STRAN, a sem vseeno kot pribita stala na žarometih in se poskušala spomniti, naslednje kretnje, skušala sem se spomniti svojega besedila. Prišepetovalca pa ni bilo ...

*

Modre zavese. Obljubil mi je, da jih bo zamenjal. Zavese pa so še vedno tu. S svojo zlagano vsevednostjo me spravljajo ob živce. Modra ... najbolj hinavska barva.

Nočem se pogovarjati o bratovi smrti, rada bi govorila o tem, zakaj so zavese še vedno tukaj. ... ne, nisem mnenja, da potrebujem strokovno pomoč, sem samozavestno zatrdila na drugem obisku pri šolskem psihologu. Na zadnjem obisku. K njemu so me poslali takoj prvo uro, ko sem se vrnila v šolo. Rutinsko umivanje rok. Kot po opravljanju potrebe. Storili so vse, kar so mogli, da so preprečili okužbo.

Takoj sva prišla na isto valovno dolžino in se zmenila o nekaterih zelo pomembnih spremembah. On bo zamenjal zavese, jaz pa svoj odklanjajoč in oh in sploh negativen odnos do tistih, ki mi hočejo samo pomagati. On se svojega dela dogovora ni držal, torej se tudi jaz ne bom svojega. Teatralično sem vstala in ga goreče pogledala ... Najlepša hvala za vso dobro namero in želje, res, sedaj pa bi prosila, da mene in mojo družino pustite, da v miru žalujemo. Če bom pa kadarkoli karkoli potrebovala, bom prišla najprej k vam. Zaenkrat pa res mislim, da sem se z izgubo zmožna spoprijeti sama, to se pravi s pomočjo moje družine, s katero sem, da, seveda, zelo povezana.

Hvala ti mami, dobro si me naučila. In prav si imela, ko si rekla, da se zaradi baleta ni vredno sekirati. Igralski poklic ... tu je prihodnost.

Moje besede naj bi bile smiselne, zato sem lahko odšla domov. V kopalnico. Stran od Modre. K Rdeči.

*

Ura je pol polnoči. Sedim za mizo, strmeč v zapeljive vijuge, ki naj bi predstavljale zgodovino Aztekov. Prisluškujem. Črički. Kako to, da jih ne zebe, ko pa je zunaj samo devet stopinj? No, če njih ne zebe, potem morda tudi Luki ni hudega. Že

pred petimi urami je dramatično zapustil trgatev in to v sami mikici. Tudi vetrovke ni vzel. Nekdo prihaja!!! Ah, samo soseda je odnesla smeti. Napetost v moji glavi narašča, polasča se me glavobol. Na čelu se mi pojavi rosa. Prsti mi drhtijo in živčno potrkujejo po robu mize, moje stajice, ob katero se opiram, da ne zgubim ravnotežja - da ne zgubim kontrole.

V dnevni sobi sedi mati in ... oče. Odločno, skoraj divje si kimata, da tako ne gre več naprej. Prvo minuto, ko smrkavec (ki jih je imel takrat že krepko čez dvajset) pride domov, se bomo dogovorili o pogojih. Prvič, takoj jutri ga peljemo v Italijo, kjer bo naslednje tri mesece deležen intenzivnega odvajanja od kokaina, preden mu ta popolnoma omrači um in razkroji hrustanec. Ta predstavlja edino čvrsto oporo v njegovem telesu glede na to, da hrbtenice nikoli ni imel. Drugič, v tej družini ne bomo ničesar več reševali z nasiljem. »Ničesar več!!!« tuli mama razkazujoč oteklo ustnico, izpod katere ponosno zeva škrbina, kjer je nekoč bil sekalec. In tretjič, nobenega preseravanja več. Ko se vrne iz komune, bo ali pohlevno in hvaležno študiral ali pa naj se spoka na ših!

Ura je bila pol enih. Mama je spet/še vedno tulila. Luke namreč še vedno bilo od nikoder. »Obesil se jeee! Spet bom morala tekati po gozdu in samo čakati, na katerem drevesu ga bom zagledala. Zgodovina se ponaaaavljaja!!!« je jadikovala. Tudi jaz sem bila spet/še vedno v sobi. Azteki so že zdavnaj izumrli, tako v zgodovini, kot v mojem zanimanju. Kako je lahko tako paranoična??? A sem jaz edina, ki ve, da je Luka prevelik slabič in presebčen, da bi si karkoli naredil.!?! O ne, on dobro ve, kaj počne in kako bo to vplivalo na mater, saj ni neumen. Sploh ni neumen. Ko bo prišel, bosta spet pokleknila pred njim in mu jedla iz roke ... kot vedno. Hlapca! Naivneža!!!

BUM!!! Vrata se treskoma zaprejo.

Tup tup tup tup tup ... BUM!!! Vrata na podstrešje se s treskom zaprejo.

Tup tup tup BUM!!! Vrata Lukove sobe so treskoma zaprta.

Če česa oče ne tolerira, potem je to loputanje z vrati. Prežet z divjo, uničevalno energijo se napoti proti bratovi sobi. Njegovi koraki so odmerjeni stabilno, počasni, a grozeči. Po telesu mi gredo mravljinčci, ki jih ne morem obvladati. Zadrhtim in si ušesa pokrijem z rokami.

Nekaj je narobe ...

»ODPRI!!!« Luka se je zaklenil v sobo. Kaj, a res pričakuje, da bo ostalo pri tem, da bodo jutro ptički spet zapeli in bo nov dan ter bo materi čudežno pognal nov zob. Jok brate, odpade!

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

Nekaj masivnega je šlo na dvoje ... temen hrup je zadonel skozi celo stopnišče. Hripavo kričanje. Mama stoji na stopnišču in vije roke, obraz se ji je zgrbančil v groteskno masko. Gnusi se mi, a hkrati ne morem nehati strmeti vanjo. Estetika grdega. Nato se začne preganjanje ... Najprej po stopnicah pridrvi Luka, naravnost v klet in se zapodi k omari. Ta omara je bila tabu, že odkar jaz vem zase. V njej ima oče spravljene svoje lovske potrebščine, večinoma zapuščino mojega pokojnega dedka. Med drugim tudi dvocevko ... V nekaj sekundnem zaostanku se peha oče, za njim nato steče še mati. Še več kričanja, še več histerije, vrata omare se odprta ... v vsem tem hrupu ne slišim, kaj se dogaja. Dolga jeklena lepota, ponos mojega očeta pade po tleh? Pogledam svojo roko in v njej tiči telefon. Kako se je znašel tu? 113 ... Tri številke na zaslonu me begajo. Ali je sploh vredno? Preden bi policijski avto pritulil na naše dvorišče in zbudil vse sosede, bi bilo že vsega zdavnaj konec. Mama in oče bi sedela na sedežni, puhajoč vsak svojo cigareto, Luka ... on bi verjetno v sobi snifal, toda policaji tega ne bodo nikoli izvedeli. Ne, dokler je v mami še moči in ponosa.

Ne, vseeno bi bilo. In moje cepetanje tega ne bi spremenilo. Sicer pa ... ali si sploh želim pomagati??? Že res, da bi bilo nekaj časa hudo, celo nevzdržno, toda bil bi mir in čez čas bi si tudi mi opomogli. Kar naj, naj si zarine tisto jeklo v gobec, naj bo slani okus kovine njegov zadnji spomin na ta svet. On sveta ni ljubil in ne njega svet ... a naj bo viteško slovo.

Nekdo je znižal glasnost prerivanja v kleti, šumenje v moji glavi ponehuje, besede niso več le gmota shizofreničnih glasov ...

»Lahko takoj spakiraš, v tej hiši nisi več doma! Pojdi kamor hočeš!! Nam je vseeno!!!«

... poje oče.

»ČE ME VRŽETE VEN, BOSTE V ENEM TEDNU VSI MRTVI!!! VSI!!!!«

... crescendira Luka.

Zgodba doživi svoj večni konec, do katerega vedno slej ko prej pride. Luka se kujavo zapre v svoje svetišče, oče odide na »izreden sestanek«, mati, revica, si vzame izdatno dozo uspavalnih tablet in utone v spanec iz sanj.. Jaz pa ... Mene trmuljenje ne mika. V moji glavi se kuhajo zarote, v roki pod vzglavnikom, ki je premočen od potu, stiskam škarje.

Kaj če misli resno? Nič mu ne brani, vest še najmanj. Sovraštvo se je že dovolj razplamtelo. Kaj mu dejansko preprečuje, da me sredi noči ne obišče z nožem v roki ... kako strašen je ta občutek, ko si ne drzneš zaspiti, ker se potem

morda sploh ne boš več prebudil! Prisluškovanje nočnim šumom mi ruva živce, vrat mi obliva mrzel pot. Tresem se v pričakovanju jutranje zarje. Boga, v katerega nisem nikoli verjela, prosim, naj mi hitro pošlje jutro, a se še pred koncem obupane molitve zavem, da mi tudi jutro ne prinaša ničesar dobrega. Iz prsi se mi izvije moledujoče ječanje, ki potihne brez odgovora. Nikogar ni, ki bi me razumel, ki bi mi lajšal breme. Sama sem, mrtvi plen roparice Noči.

Drug dan se vsi obnašamo, kot da se ni zgodilo nič drastičnega ... Luka je razbil vazo. Del, da jo je razbil na materini glavi, je izpuščen, izgubljen s prevodom. Tiskarski škratje si že samo ob cenzuriranju naše družinske kronike zaslužijo za preživetje.

Od tiste noči naprej sobo zaklepam. In ko vstopim, se vedno najprej prepričam, da ni nikogar za vrati. Če gre oče ponoči lulat, se sunkovito vstanem v postelji in poslušam, oprezam za dremavimi stopinjami. Tudi sedaj. Čeprav ga ni več ...

*

Včasih se spominjam osnovne šole. Zdi se mi, da še nisem bila tako zblojena in polna kompleksov. Takrat sem še celo bila zmožna nekakšne zveze. Spomnim se svojega prvega fanta ... Alen. Vse sva delala po pravilih. Tudi jaz sem bila po pravilih. Bilo je ... popolno. Najprej držanje za roke, nato objemanje in nazadnje poljubljanje ... dlje pa v petem razredu itak nismo prišli. Kljub vsej že prav strašljivi normalnosti - metuljčkov, ki bi mi razsajali po trebuhu, ni bilo. Moral jih je pregnati smrad. Čeprav se to na zunaj ni videlo, sem že počasi gnila. Razjedala sem se od znotraj navzven. Danes sem samo še prazna lupina, posušena, brez soka. Dotikanje v meni ne zbudi nobenih občutkov. Masturbacija je brez pomena, prav lahko bi vlagala kumarice. Hroma od pasu navzdol.

Zanima me ... če bi si razrezala splovilo, kaj bi se skrivalo pod navidez živim tkivom. Ali bi sploh pritekla kri? Ali pa bi se le odkrila moja prava narava, gromozanska kosmata krasta, ki pod seboj ne skriva nič drugega kot trohnobo.

Gledam v podpis na kontrolni nalogi, ki nam jih je profesor ravnokar razdelil. Podpis je moj, pa vendar ni moj. Ta pisava že tri leta ni več moja. Saj piše Zora Ranti, toda kako piše; Z je ves zavrt in načičkan, kakršnega sem delala v osnovni šoli. Prav tako tudi A, ki ga krasijo nekakšni čudni repki, ki so se mi v sedmem razredu zdeli blazna pogruntavščina. Inicialki sta skoraj dvakrat večji od ostalih črk, kar bodeta iz lista. Takšno hlepenje po izstopanju sem opustila že zdavnaj. Poleg

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

pisave sem zgrešila tudi letnik ... kaj je to 7.A???

Sprašujem se, kako bi bilo, če bi šla še enkrat v sedmi razred. Kaj bi spremenila. No, gotovo dva tedna pred našo prvo izvedbo Hrestača ne bi izzivala Luke, ki je nato z enim skokom speštal vse moje sanjarije. Majhen skok za človeštvo, ogromna bolečina zame ... Škoda, da je bil ta skok centriran ravno na moje koleno, ki sem ležala na tleh omamljena od prvega udarca s svetilko. Življenje bi bilo veliko lažje, če bi takrat preprosto ugasnila radio, ne pa da sem se predrzno spravila prepirat o osnovnih človekovih pravicah, ki so mi bile nato še dodatno okrnjene.

Morda bi že prej kaj ukrenila in ne bi čakala, dokler ni bilo prepozno. Ga ponoči zadušila v spanju!!! Bi bilo potem lažje? Mama bi verjetno vseeno pristala v norišnici. Vsaj družbo bi imela, če bi tja strpali tudi mene. Brutalen naklepni umor...na stol z njo. Moj brat bi bil moja žrtev in rabelj. Ah, kaj si delam neke utvare. Ničesar ne bi spremenila. Životarjenje brez cilja in vesti mi je bilo usojeno in teh zvezd se ne da premakniti. Tudi če bi mu takrat pred gimnazijo porinila nos v možgane, ritja v blatu in tavanja v družbe sile, ki me duši ter pritiska ob tla, ne bi preprečila.

*

»TAMALA!!! NE IZZIVAJ, ČE NOČEŠ, DA TI ZDROBIM ČELJUST!!!!«

Prestrašen fazanček je pritekel do mene in mi rekel, da me pred šolo čaka en velik, jezen fant. Vedela sem, da bo morda prišlo do tega. Oče je res zamenjal ključavnico, kot je obljubil in danes se je Luka vrnil z obnavljanja zalog pri enem svojih dilerskih prijateljev. Nisem odšla ven. Tudi v wc se nisem skrila. Nadaljevala sem s sedenjem na okenski polici ter se poskušala osredotočiti na strmenje skozi okno. Ključa ne bo dobil. Od mene ne.

Takoj sem ga opazila, ko je vstopil v razred in me pogledal. Iz njegovih oči ni sijala niti senčica razuma. Bila sta le dva črna kolobarja, ki sta prazno zevala sredi njegovega obraza. Vedela sem. Bil je zadet kot klada in ni je bilo stvari, ki je v tem stanju ne bo pripravljen storiti, da dobi svoj prekleti ključ, ki ga edini ločuje od teroriziranja naših življenj. Koncentrirala sem se na točko na vratih in molila, da ne bo naredil scene. Seveda zaman.

»Tamala, daj ključ!«

»Ne smem.«

Moram ostati mirna. To ga bo zmedlo. Ni

pomemben. Sploh se ne zmeni zanj.

Naenkrat me je zgrabil za lase in me začel vleči proti izhodu. Nisem se upala braniti, saj se mi je že tako zdelo, da vame strmi cela šola. Nekaj metrov od razreda do dvorišča se mi ni še nikoli tako vleklo. Sekunde so se raztegnile v neskončen film talnih oblog in stenskih tapiserij. V počasnem posnetku sem videla obraze, mimo katerih sva šla. Nobenega nisem prepoznala ... vsaj to.

Padla sem na kolena. Pod mano je bil nazobčan, siv gramoz, ki me je zbadal in mi obetal hudo uro. Nisem si drznila ozreti k višku in si tako izpostaviti obraza. Morda sem se pa le bala pogledati v oči vsem zijalom, ki se niso prav nič sramovala svojega strmenja. PA KAJ JE NAROB Z LJUDMI???

»Tri sekunde imaš, da poiščeš svoj ključ.«

Imela sem rezervni načrt ... v primeru, da bi stvari postale grde. Čeprav si niti predstavljati nisem drznila, da bo šel tako daleč, da bo imel tako malo ponosa. In da ga bo meni popolnoma odvzel ... V žepu sem imela pripravljen svoj stari ključ, ki bi ga potolažil za kratek čas. Kaj bom storila, ko se bo razjarjen vrnil, bom razmišljala kasneje. Z roko sem segla v žep kavbojk.

»III. Prepozno!«

Brca me je zadela naravnost v trebuh, tako da sem ostala brez sape in na srečo tudi polomljenih reber. Vrglo me je vznok, obrazi so se mešali z glasovi. Nekdo mi je poskušal pomagati, a mu je Lukov grozeč pogled v kombinaciji z renčečim vpitjem vzel ves pogum. Segel mi je v žep in mi poskušal izvleči ključ. Ni mu uspelo, saj so bile kavbojke pretesne, da bi še on lahko zarinil svojo krempljasto šapo zraven.

Slika neha migljati, oči se mi zbistrijo in ustavijo na množici desetih, ki boljčijo v naju. Žile mi v sencih tolčejo s takšno močjo, da jih skoraj lahko slišim. Hreščanje v glavi se še bolj zgosti, ko ga pogledam v aroganten obraz.

Gledal me je popolnoma mirno, kot da se ni nič zgodilo, in mi s skoraj prijateljskim glasom rekel: »Ajdi, dovolj je bilo heca, daj mi ključ.« Ampak jaz mu ga nisem dala.

Oropal me je družine, sedaj pa mi bo vzel še šolo, edino mesto, kamor sem se lahko skrila. Vsi me bodo obsojali in šepetali moje ime ter s prsti kazali za mano na hodniku.

Pobrala sem se s prahu, v katerega je v tistem trenutku preperelo moje dostojanstvo. Čoln na razburkanem morju se je prevrnil in sedaj z vso

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

silo toni proti dnu Za mojimi očmi se je nekaj premaknilo in me potisnilo na stran. Nagon je prevzel taktirko.

»Prrrasec,« sem tiho, skoraj šepetajoč zarenčala vanj.

»Kako prosim?!« Zdel se je naveličan in minevalo ga je potrpljenje. MENE PA TUDI!

Prsti so se mi zaprli v tresočo pesti, ustnice so se mi ukrivile v ostudno grimaso, strele v mojih možganih so treskale v črnem ozadju in se vrtinčile v čudnih oblikah. Po žilah mi je plalo čisto sovraštvo!!!

TUP!!! Izvedla sem karate udarec, za poznavanje katerega se lahko zahvalim samo televiziji. Luka je stopil nekaj korakov nazaj in me začudeno pogledal. Odkar je živ, ni še nihče nikoli položil roke nanj.

Poskušal si me je pokoriti z osornim glasom, kakršnega je ponavadi uporabljal za zaničevanje mame:

»Tamala, ne se hec ...!!!«

»BOŠ TIHO!!!« sem zakričala, še preden je lahko dokončal svojo puhlico. V glavi so mi bliskale neštete scene, ki jih je povzročil, in mi glodale prištevnost.

»Danes boš za spremembo enkrat pa ti poslušal! Odkar sem na svetu, si naredil že veš koliko pizdarij???« Poskušala sem jih prešteti na prste.

»Toliko, da jih niti prešteti ne morem, ti gnida, izvržek človeštva!!!« Nadaljevala sem s tišjim, hripavim, še bolj grozečim glasom:

»Pa veš, za koliko si jih sprejel odgovornost? ZA NITI ENO!!!« Izgubila sem oblast nad glasom.

»TAMALA, NE IZZIVAJ, ČE NOČEŠ, DA TI ZDROBIM ČELJUST!!!« je divje zakričal in se pognal name.

POK!

Brcnila sem ga naravnost v obraz. Omahnil je na tla in pristal na boku. Jedko me je prešinilo, da sedem let baleta vsaj ni bila popolna izguba časa.

»TO JE ZATO, KER MAMA NE MORE NORMALNO PREŽIVETI DNEVA BREZ PESTI POMIRJEVAL!«

BUM!

Brca ga je zadela v zgornjo polovico trupa. V glavi sem že videla sliko Luke, nemočno zverženega v položaju zarodka, a skoraj neopaznega v umazaniji, kako bljuva kri. Z malo sreče sem mu povzročila notranje krvavitve.

»TO JE ZATO, KER SI OČETU UNIČIL ŽIVLJENJE ... GA SPREMENIL V ZAGRENJENEGA STARCA, KI SPOLOH NI-ZMOŽEN-POGOVORA!!!« besede sem streljala skozi stisnjene zobe, da so me čeljusti skelele.

»TALE JE ZA VSE NOČI, KO SI NISEM UPALA

ZASPATI, KER NISEM VEDELA, KAKŠNE SPREVŽENOSTI BOŠ SPOSOBEN SKOZI NOČ!!!«
TRESK!!!

... izgubila sem. Padala sem skozi gosto meglo in iz ozadja komaj razločila dogajanje, uničenje, ki sem ga sama povzročala. Je bilo to vse resnično? Ali je bila to morda spet ena izmed mojih otroških igriv, le način, kako se pregrizem čez vsakdan.

Čas se je upočasn timer in jaz sem se počutila kot pasivna gledalka, ki vse skupaj le neprizadeto opazuje iz ozadja svoje glave.

»IN TALE JE ...« Zasoplo sem dihala, srce mi je bučalo in v sencih me je skelelo. Luka je ležal na tleh, iz zatečene ustnice mu je v potočku na tla curljala kri. RDEČA ... Nisem se mogla spomniti, kolikokrat sem ga udarila, koliko udarcev z bičem je že dobil za svoj križev pot. A je bilo dovolj? Pritajen glas me je spodbujal: »Daj ga, reši svojo družino trpljenja! Vse lahko spremeniš, edina imaš pogum. Samo ti si dovolj močna, zato ...«

Potem me je nekdo prijel za ramo. Bil je razrednik. Pojma nisem imela, koliko je slišal.

Po tem je bilo doma spet vse po starem. Luka se je vrnil domov, kot da se ni nič zgodilo. Mama in oče sta prikladno pozabila, da sta ga že vrgla iz hiše, za kar sta kopičila pogum že več kot deset let. Vrnili smo se na staro opuščeno pot mlačne neresničnosti.

Le glas prestrašene deklice v moji glavi je postal močnejši. Razločnejši. Zopet se mi je pridružila samo za trzlaj sekunde pozabljen znanka, apatija.

Nikamor nisem mogla, nikogar nisem imela. Bližal se je konec.

*

... se slišimo. Sporočilo sem dokončala, samo še v imeniku poiščem številko in stvar bo urejena. Stopam po mestu, po našem delovnem, resnem mestu, do njega gojim mešane občutke; negotova in navsezgodaj prebujena jutra in dolgi popoldnevi, v katerih so se mešali vonji s podeželja. Zdolgočaseno sivo nebo, ki je potrpežljivo čakalo na večer, ko je postalo pastelno, razcefrano, skrivnostno, čezenj so se sprehajali rožnati in sivi oblaki. Moderne stavbe, nametane kot klicaji v opotekajočem se vsakdanu, oklepaji kot zaobljeni zavoji uličic, počasna in upogljiva vejica reke, ki stiska mesto v smrtonosen objem ljubimca in mu ne pusti, da bi mesto prestopilo bregove svoje omejenosti. Vsi ostrivci, krativci, vse strešice njegovega listja se

VSE SE ZAČNEV DRUŽINI

obotavljivo mešajo med seboj in uničujejo ritem, po katerem mesto potuje skupaj z njegovimi prebivalci. Otožno pokašljevanje starih avtomobilov se zdi kot zamolk treh pik ...

Ulica je bila prazna, toda živahna; sonce je skakalo s šipe na šipo, z okna kavarne na okno glasbene šole, nasproti nje, odbijalo se je z vseh steklenih površin v tej ulici. Iz navade zavijem proti glasbeni šoli, čeprav v njej že leta nimam več kaj iskati. Ozrem se na pano, kjer je bilo včasih med nastopajočimi zapisano tudi moje ime; Zora Ranti. V srcu začutim zbadljiv in nepremično opazujem svetlikanje svetlobe v prahu, ki ga je dvignil moj prihod. Kdo ve, kateri izmed teh otrok, ki so danes tu napisani, bo prav tu doživel svoj veliki uspeh ... ali veliki polom. Pri meni je bilo oboje.

Čofotajoča v globinah davnih spominov se spet lotim sporočila. Dovolim prstom, da sami najdejo pot do imenika, možgani so zaposleni z nizanem spominov in z vzporejanjem že skoraj pozabljenih vonjev, ki se mešajo in vrtinčijo, kot so se pred nekaj leti. Zdi se mi celo, da vonjam stari parfum moje bivše učiteljice baleta, ki poučuje le nekaj učilnic naprej ...

No torej L ... Lara, Lenart, Lovro, Luka, Luka Ljubljana ... Luka. Oči mi prazno bolščijo v ime na zaslonu. Možgani zaznajo ime, podzavest že ječi, roke se potijo, srce pospešuje, le živčnega impulza, ki bi vse to razložil, ni od nikoder.

Luka ... Njegove številke nisem mogla nikoli izbrisati. Razpeta med olajšanjem, da so se oblaki končno razmaknili in je Sonce zopet posijalo ter željo, da bi ga samo še enkrat, samo še enkrat videla skakati po dnevni sobi, razbijajoč vse, kar mu pride pod roke, in besneč nad razbitinami, ki so mu v napoto. Ko je bil še živ, smo bili posebni. Sedaj smo postali čudni, napačni. Sami sebi nepotrebni.

Hlepim po nekakšni razlagi, po vzročnosti, ki bi mi razodela, kaj se je dogajalo z bratom pred skoraj enim letom. Ali je pištolo kupil z namenom, da se ubije? Da ubije nas? Morda samo zato, da še stopnjuje mučenje, ki je mamo že itak izmaličilo do nepopravljivosti.

Kobacam in spotikam se ob vprašanja, ki se motovilijo okrog mene. Običajna metoda, "to o čemer ne razmišljaš, tega ni", je odpovedala na celi črti. Hočem vedeti!!!

Raskavo grlo se mi še bolj zadrigne, usta se zasušijo, koža na obrazu mi naenkrat postane premajhna. Dihanje postane plitvo in sunkovito, oči me začnejo nečloveško ščemeti. Mežikanje ne zaleže. Zaprem oči, ko na ustnicah začutim vodo; slana je. A vendar so to sladke solze žalosti in upanja. Prvič, odkar se spomnim, jočem. Občutek je ... dober.

»Jack, no!! ... No, Jack ... nooooo!!!«

Z razredom smo se kolektivno zmenili, da gremo gledat trenutno najbolj vroč film, ki je buril domišljijo vsake osnovnošolke in jo prvič spodbudil k raziskovanju lastnega telesa; Titanik. Bila sem na poti domov in srce mi je prekipevalo od dobre volje. Pa kaj, če je film le še ena pocukrana ljubezenska zgodba. Gledala sem jo skupaj s sošolci. Prvič po ... tistem.

Bil je zgodnji december in mesto je pokalo od prazničnega vzdušja. Povsod so bile nagrmadene smrečice, prve lučke so bile že obešene, širil se je vonj po pečenem kostanju in kuhanem vinu. Še Luna se mi je smejala z neba.

»Every night in my dreams ...« pijana od razigranosti sem preskakovala luže in si zraven z lažno vznusenostjo prepevala zaključno špico. Mimo mene je tiho pripeljal rešilec. Sirena je bila ugasnjena, torej je bilo že prepozno. Prepozno ...

Naval nenadne energije me je pognal do prvega križišča ... v našo ulico, ki je bila nabasana z vsemi možnimi ljudmi, za katere še vedela nisem, da so moji sosede. Nekateri so jokali, drugi so le modro zmajali z glavo. Naša hiša je izgledala kot poceni bar v Las Vegasu. Osvetljena z migljajočimi lučmi, me je spominjala ne kuliso kakega muzikla.

Ko sem se približala, je vsa množica nenadoma utihnila in me pomilujoče opazovala. Ni mi bilo treba spraševati, vedela sem, kaj se je zgodilo. Grožnje s samomorom so se v zadnjem mesecu še zgostile. Zanimalo me je samo to, če je koga potegnil sabo ali ne ... Čeprav mi je bilo v tistem trenutku tudi za to vseeno. Po svoje bi mi celo ugajalo, če bi postala sirota. Potem bi bilo konec te burleske in lahko bi zaživela brez pretvarjanja.

Odprla sem vrata. Nosnice mi je takoj preplaval sladki vonj po smodniku. V dnevni sobi je sedel oče in se pogovarjal s policistom:

»Ne razumem. Pa saj sem jo podaril bratu, ravno zato, da ne bi prišlo do ...« Glas se mu je lomil in policist ni vedel, kam naj gleda, da ne bi videl solz, ki so tiho polzele po očetovih licih.

»Menda si je pri prijatelju kupil svojo pištolo pred dobrim tednom. Podatek še preverjamo.«

Opazila sta me šele, ko sem se oglasila.

»Kje je mama?«

Odpeljali so jo v bolnišnico, kjer si bo lahko odpočila. Ni poškodovana.

Napetost v ramenih je počasi popuščala in iz prsi se mi je izvil globok izdih ... olajšanja?

Bilo je konec.

Drugi dan je vzšlo Sonce.

SREČA

Nedelja. Čas za sprehod. Prebijam se skozi gosto meglo, do mojega zidu. Zid, ki je samo moj. Vzamem sprej iz žepa in narišem žalosten obraz. Dolgo ga gledam in se poskušam spomniti, zakaj sem sploh žalostna. Jutri pišem kontrolno, jaz pa ne znam. Zakaj se nikoli sproti ne učim? Sovražim kampanjsko delo! In zakaj to delam? Zakaj sem tako lena? Uf ... spet ta vprašanja, ki so pol retorična. Zakaj se ne morem spremeniti? Zakaj ne morem pisati? Tako bi rada pisala in to brez ločil. Da, ločila in pravopisne napake so me stale dobre ocene pri slovenščini. Spet! In zakaj mi je alarmni sistem za vejice zamrznil? Pogledam na uro. Tri je. Domov moram, kjer me čaka polna hiša ljudi, ki se smeji in se smejejo preteklim napakam. Lepo življenje, kajne? Hodiš od hiše do hiše, od vrat do vrat, prinašaš veselje in vino ali kavo. Zaidem v ulico. »Zadnje čase pa prav resno razmišljam, da bi nehala piti kavo. Pravijo, da redi. Lahko ste srečni, da imate tako hčer, ki obožuje zeleni čaj. Joy, kaj bi jaz dala, da bi naša spila kozarec čaja!« zaslišim znani glas. O, ne. Spet je tukaj! »Zdravo Anja. Kako si kaj? Sem slišala, da ne znaš postavljati vejic. Ko sem bila jaz tvojih let, sem ...« In vse se začne od začetka. Kako je bila ona najboljša učenka, kako je najboljša med najboljšimi in tako naprej in nazaj. »Ljubica, srček, kje si bila toliko časa? Čaj se ti bo ohladil!« »Na sprehod sem šla.« jim hinavsko odvrnem in se prisilno nasmehnem. »Kaj še vedno packaš po tuji lastnini?« Nisem ji odgovorila. Stekla sem do hiše in se zaprla svojo sobo, v svoj svet. V planet, ki ga ne more obiskati. Usedem se za knjigo in začnem. Glasno brati, ponavljati in reševati primere. Zmoti me mama. »Čez en mesec se bomo preselili, ker smo našli večjo hišo. Ne bo se ti potrebno stiskati z Boštjanom.« »V redu, kdaj naj bom pripravljena?« »Čez dva tedna imej vse pripravljeno v škatlah in potovalkah.« mi je odgovorila in odšla. Selili se bomo. Stran od stare vešče! Spomnim se dni, ko sva z Boštjanom kovala načrte, za sosedo. Kako jo bova prestrašila, da bo mislila, da v njeni hiši straši in se bi odselila. Zdaj se mi je uresničila želja. Ura je tiktakala in kmalu je naznanila pomemben trenutek. Selitev. Potrpežljivo in previdno sem zlagala škatle v avto. Občutek sem imela, da jih ne bo nikoli konec. Vendar sem vztrajala. In splačalo se je. V dveh dneh smo preselili vso opremo. Nova soba je mnogo prostornejša in svetlejša. Rumene zavese poživijo modro sobo. Zeleno pohištvo me spominja na travnik ali na gozd. Spominja me na svežino. Na ulici kraljuje tišina. Nikjer nikogar. Pogledam skozi okno. Snežinke poplesavajo počasi in lahkotno ter tiho. Odpravim se ven. Raziskovat novo okolico. Na koncu ulice srečam punco: »Ti si pa nova tukaj? Jaz sem Monika.« me ogovori. »Anja. Zdravo.« ji odgovorim. Pogovor je kar stekel. Kakor, da se pozna sto let. Razkazala mi je ulico in okolico. Predstavila novim

ljudem. Zdaj sva najboljši prijateljici. Nihče naju ne loči.

Nekega deževnega dne sem se sprehodila mimo stare hiše. Kraljica ulice je bila še vedno na položaju. »Anja, saj me nič ne prideš pogledat. Kaj pa je zdaj to? Sram te bodi. Tvoji babici bom povedala, da me zanemarjaš. Pridi mi pomagat. Trava je za pokosit, rože moraš zalit, posodo pomit in perilo oprat. Dajmo, premakni se! Veliko imaš za postoriti. Pospravi še tisto, kar nisi zmogla včeraj.« Tipičen monolog. »Včeraj? Pospraviti? Kaj? Z nekom ste me zamešali.« se branim. »Jaz? Da sem se zmotila? Za koga me pa imaš? Saj se spomnim, kaj sem delala, ko sem bila stara eno leto! Gremo!« Poslovim se in jo pustim v samoti. Naj se pogovarja sama s seboj. Odidem naprej po ulici. Opazim, da moja družina ni edina, ki se je preselila. Tudi sosedje pridno pakirajo. »Bežimo od starke!« je bil odgovor na moje vprašanje, kam odhajajo. Izvedela sem, da se je že veliko družin preselilo zaradi nje in da v domu nočejo imeti opravka z njo, saj hoče imeti absolutno oblast. Kot Ludvik XIV.

Poletje. Vroče. Jaz pa moram kljub temu za domačo nalogo poiskati članek o neki subkulturi. Na strani z osmrtnicami opazim njeno ime. Saj ni mogoče! Ja, res je! Za vedno je nehala tlačiti ta svet. Sreča! Z Moniko se odpraviva na staro ulico. Zaživela je. Vse je vzklilo. Otroci veselo tekajo okoli. Kot spomladi. Ljudje se veselo pogovarjajo, smeji. Pa saj to ni moja bivša soseska. To niso moji bivši sosedje. Mnogo družin je prišlo nazaj. Pozno popoldan, že proti večeru vzamem sprej in odidem do starega zidu. Žalosten obraz je še vedno tam. Preoblikujem ga v veselega. Ni več tegobe. Ni več obrekovanja. Lažje diham.

I. IV.

Strmiš.
Ko te zopet pogledam, še vedno strmiš vame.
Kdo si? Kaj hočeš od mene?
Tvoj pogled me plaši, pojdi stran!
Kaj sem ti storila, da obračaš vame svoje
podplute oči?
Motna koprena ne skriva bolnega pogleda.
Bledo sevajoča polt se svetlika v vročem potu.
Žariš.
Ne morem te več gledati!
Nočem te več gledati!!
Izgini!!!

Nenadoma gnus izgine, obraza ni več.
Ogledalo je razbito.

II.

Vedno sem v prvi vrsti;
Ščit za tiste zadaj,
cilj za tiste spredaj.

Vsi me gledajo, nihče me ne vidi.
Sama sem.
Sama za tiste spredaj,
sama za tiste zadaj.
Vsi se umikajo, da bi mi naredili prostor.

Stopam po poti, znana mi je.
In zopet sem tu,
sama,
v prvi vrsti.

III.

Pridite,
noč je slovesna,
kot bi nekdo prvokrat utrnil cvet devici.

Veter mi poje,
poje o živalih, ki so bile,
rastlinah, ki so
in o ljudeh, ki bodo.

Moja duša se preoblači.
Zamenjala je kositrni oklep
za lahno laneno srajco.

Polna sem miru,
majhna kot hrošč,
me nosi veter.

Gola stopala se mi potopijo v blato...
Čudovito, mehko-toplo blato.
Moja duša je odprta.
Zorim.

Glavo položim na tir,
Pride vlak, prinese mir.

Kako je do tega prišlo?
Kdaj!?! Kdaj je postalo tako hudo?
Kdaj je mali netopir prinesel nemir?

Glava je težka, duša ječi,
pred topimi očmi že nov privid stoji;
moški vame strmi - zija s potnimi zobmi.

Morda pa ni privid?

Norec, stari, zabit!
Ali ne razumeš, da nisem kot ti?!
Ne grem s teboj v temo neviht,
moja prekleta duša k odrešitvi stremlji.

V prepad ne prvič drsim.
Grabim po zemlji in, čeprav si želim,
v mojih rokah ostajajo le črvi.

Mehkoba kril me oplazi.
Glej! Metuljček. Metuljček me draži.

Svilena nit na njegovem trupu vleče krvavo zarjo
za seboj.
Ironija-a prinaša upanje, svetlejšo barvo, redči
obup moj.

Morda pa to le ni zid.
Kaj če je dobra smrt le mit?
Še sem živa, nič mi ni,
Jasen zrak skozi moja pljuča valovi.

Naj ostanem?
Ali naj se vrnem - poskusim znova?
Strah pred obžalovanjem me peha s poti.
V glavi mi svareče doni,
da vrnitve nazaj ni.
Toda večni mir,
mila tišina kličeta me sladko.

Dinamična bolečina ali pasivna sreča?

Odločitev je mučna, veka je težka,
kje je metuljček naj njega povprašam.
Metuljček? Ni ga.
S svojo zarjo je odplaval drugam.
Moški s potnimi zobmi,
S slinastimi očmi se mi približuje.
Še zadnji javk se mi utre iz grla...
metuljček?

Pazi zdaj! Ali slišiš?
Vlak prihaja...

VIDELA SEM RDEČEGA ANGELA

pogled

Nihče ne vidi mojega nasmeška, ko ti ukradem srce. Znova se ozrem, nikogar ne vidim, nihče ne vidi mene, ko stisnem svoj novi zaklad. Ne premočno, da ga ne zdrobim, dovolj trdno, da začutim njegov zadnji utrip. Ššš... Slišim bitje svojega srca, ki je tvojemu vzelo moč, zato bije vedno močnejše. Na moji dlani nemočno leži delček tebe tvoje srce. Končno ti vladam! Vem, da si tu zame, vem, da si to, kar si, zame. Vse le zame, kako lepo! Drget spreleti moje omrtvičeno telo srečna sem, ker ljubim. Ko te gledam, vse izgine v neskončnosti se ljubiva le jaz in ti.

vstanem

Ob pogledu na tvoje hladnomirno telo ne morem mirovati. Ne smem zaspati, ne smem obstati! Udi so odreveneli iztegnem roke in poskočim počasi in tiho, da ne zmotim tvojega miru. Čutim, kako mi kri zaplapola po žilah, prevreta v grelcu me pogreje do zaledenelih prstov. Lica mi gorijo.

šum

In spet tišina ... Kaj je to? Kdo me opazuje? Nalahno odmaknem zaveso in pokukam ven. Povsod tema. Blago zdrzne nazaj, zavalovi poleg tresočega telesa, ki se boji, ki se trese od nemira. Nisem sama? Nežno oddrsim do naslednjega okna, do naslednje zaveske - povsod tema. Dihanje se ustavi, telo obmiruje, ostane tišina ... Čakam. Utrip se upočasni, uho ne zazna ničesar več. Sama sem. Ne - sama SVA! Ti in jaz.

krvaviš

Pogled na tvoje nemo telo prevzame. To je vse, kar si v tem hipu - poražen trup brez srca ... in okončine, katerih kri je zamrznila. Tudi moj novi zaklad počasi postaja hladen in brezčuten. Ne greje več, ne daje mi moči. V rokah držim tvoje nemo srce, izgubljeno v neznanem svetu je obupalo. Ostal je le še skupek tkiv, zvitih kakor volna v klobčič. Položim ga na blazino kako ubog izgleda v tej belini ... Krvav krik! Zadnje kaplje krvi v krogu pobarvajo prej brezmadežno blago.

konec

»Gospa, kje ste bili na večer uboja?«

Dvorana, polna ljudi, ki strmijo vame. Kaj želijo od mene? Ničesar jim nimam dati in tudi, če bi kaj imela, tega ne bi želela pokazati. Saj nikogar ne poznam!

»Gospa, odgovorite, prosim.«

Ozrem se za glasom, da vidim, kdo govori. Po praznem parketu med menoj in ljudmi odmevajo koraki - mož stopi predme in me čakajoč gleda.

»Kje ste bili tistega petka?«

»V petek ...? Po službi sem se odpravila domov. Želela sem počistiti hišo, da bi si privoščila vikend počitka.«

Mož postavlja nova vprašanja - nanja mehansko odgovarjam.

Pohištvo se je svetilo tisti dan, zadovoljna sem legla.

»Kdo vas je obiskal tedaj?«

Gledala sem film in zaspala od utrujenosti. Televizor je ostal prižgan.

zvonec

»Zdravo, draga! Kako si preživela dan? Oh, pospravljala si lepo! Res si pridna, mala moja.«

Tvoj glas me zbudi iz nočne more, v katero me je zazibal film. Obraz je jasen, v svoji lepoti razkazuje vso čistost, ki jo premoreš. Si kot nedolžen angel stremeč k nebesom. Milina v očeh je vsak dan veličastnejša. Kdaj bo poletela?

»Kaj si že spala? Verjetno si močno utrujena. Takoj se ti pridružim.«

Nežen poljub, preden me pokriješ z odejo in izgineš v kopalnici. Zlat si ... Lebdim med oblaki, ko ob sebi začutim toplino tvojega telesa. Mehko me objameš, tvoja roka potuje po mojih bokih, ustnice drsijo po vratu ...

Obožujem te!

sen

»Moje sanje so bile, da bom na veke z njim. V dobrem, slabem, na zemlji, v nebesih! Veste, midva sva ustvarjena drug za drugega, od boga! Nikoli naju nič ne loči!«

Ljudje kar naenkrat vzvalovijo, burno šepetajo, nemirno krožijo z očmi. Koga išče njihovo ogorčenje? Kdo je ta grozni krivec?

»Mir v dvorani! Nadaljujte, prosim.«

Oči iščočih se počasi ustavijo na meni, hlepeč po odgovoru. Napadalen je njihov sij, branim se pred neznanim.

VIDELA SEM RDEČEGA ANGELA

»V sanjah sem bila uboga Pepelka - revna in sama, čakajoč, da me nekoč le dohiti izgubljena sreča ...
 ... misli bežijo, od mene vse beži. Jaz pa se približujem dnu brezna - ko pristanem v tvojih nežnih, močnih rokah. Kako lepe so te dlani, kako polne miru in utehe ... Nikoli me ne spusti! Objamem in pritisnem svoje telo k tebi. Zdaj sem rešena, zdaj nisem več sama. Midva sva eno.
 Ta misel me je prebudila. Ti pa si se smehljal za zaprtimi očmi, moj vročični pogled te ni zmotil v snu. Vstala sem in se ohladila ob odprtem oknu, skozi katerega je butnil mrzel oktobrski zrak.
 Zaprem okno, zagrnem zaveso. Vnovičen pogled nate ... Noro! Slepeča energija v meni zaneti ogenj ljubim, obožujem te, želim si te le zase. Ti pa se še kar smehljaš - koga sanjaš, kdo te osrečuje? Ne smeš tega! Nikogar ne sme biti, nihče ne sme biti pred menoj. Nič ne sme biti med nama, saj sva eno! Nerazdružljiva sva - ti si jaz in jaz sem ti. Ne smej se! Smeješ se lahko samo zaradi mene, spiš le zame, zame dihaš!
 Stala sem poleg nočne omarice in nisem želela prižgati svetilke, saj sem še predobro videla angelski nasmeh.
 Tvoje srce hočem - potrebujem ga, da bo bilo skupaj z mojim v večnost noči.
 Zdaj te imam. Zdaj SVA ...«
 Zdi se mi, da slišim šum - obrnem se proti oknu, namesto njega je množica ljudi. Pogledam na posteljo, ki je izginila skupaj s tabo - tu so le lesena ogrodja stolov in klopi. Kje sem?

jutro

Vonj kave me počasi prebuja v sončen dan. Pripravim si zajtrk in tiho prelistam časopis, da te ne predramim. Vrata v spalnico so odprta - ko boš vstal, te bo čakala skodelica.

veter

Okoli vogalov hiše grozljivo zatuli. Na hišnem pragu koraki, ropot na vratih, naj odprem, me prestraši. Vlomili bodo! Dragi, pomagaj! Ničesar ne slišiš? Stečem v spalnico, obstojim.

sonce

Nebesni žarek sije na lisasto-rjave rjuhe, med katerimi tvoje truplo skriva ostudno iznakaženost.

spomin

Prikazen večera obstoji med nama. A tebe tu ni. Ti si angel rdeče podobe, ki slavi krvavo zmago nad mojim umom. Obkroža naju vedno več modrih angelov - so tvoji prijatelji? V tišini strmite vame, ki še vedno hlepim po včerajšnjih sanjah. Ni jih.

Povsod si ti, mene pa več ni.

Peter Zajc 2.d

SONČNI ZAHOD

Svetlo sonce,
 ki podnevi nas je grelo
 kmalu, prekmalu
 slovo bo vzelo.

In prav počasi
 sonce zahaja,
 rumena barva v
 oranžno prehaja.

Majhne otroke,
 ptice in starše
 prevzela želja,
 nočne so sanje.

Svetlo nebo
 v temno se spremeni
 in prižigajo se
 obcestne luči.

Tam na drevesu,
 starem orehu
 sova ždi,
 odpira oči.

Življenje je zamrlo,
 nikogar ni več;
 samo še par
 na klopici šepeč.

SLIŠIŠ? LJUBEZEN... . . .

Opa! Mački na obzorju. Hodili so naravnost proti nama in pogled mi je ušel na visokega rjavolasca, ki je usmeril svoje oči vame. Malce so se mi zatresla kolena, ko so naju obšli. Z rahlo zmedenostjo sem se spogledala z Leo. Nasmejala se mi je, ker sem pač zardela. »A, si videla tistega v modrem puloverju? Kako je pošten! Božanski! Uh, kaj bi mu delala...« se je Lea rekoč uzrla nazaj. »Sorč, nisem uspela. Me je preveč prevzel tisti na koncu.« »Ooo. To je pa nekaj novega, da tebi en tip zares pade v oči. Bi mu mogla že čestitat.« Pogledala sem jo izpod čela: »Ja in? Ni embalaža vse. Ampak ta je bil drugačen, lušen in na nek način poseben. Videla sem mu to v očeh, ko sem ga pogledala. Kot da bi me potegnili v črno luknjo ljubezni in...« »Rebeka! Spet filozofiraš! Zakaj enostavno nikoli ne moreš reči, ta tip je koristen, ta pa ne? Enostavno.« »Ja, ok! Bil je pošten! Srečna zdaj? Kam greva na pijačo?« Mislim, da je opazila, da me je začel rahlo zanimati tale neznanec. »Dej, greva rajši v Kolosej eno dobro komedijo pogledat.« »Pa pojdiva.« In sva zavili v ulico, skupaj z občutki, ki so naju prevzeli ob srečanju tistih tipov, ki jih najbrž več ne bova srečali.

Usedli sva se v deveto vrsto poleg para, ki se je zaljubljeno gledal. Vedno priletiva blizu ljubezenskega ozračja in potem padeva v krizo, ker nimava nikogar, ki bi naju stiskal. In se na koncu sprijazniva z dejstvom, da pridejo tudi ti časi. »Ej, pozabila sem te vprašat, kako je šla matka? Kaj je dala težko?« »Ne sprašuj. Devet nalog za eno uro. Niti Sandra ni rešila do konca.« Malce sem postala zaskrbljena, ker mi matematika ni bila kaj preveč pri srcu. Ja, se bi bilo treba že počasi začeti učiti. Sem sama pri sebi razmišljala in se odločila, da danes še ne. Pa jutri tudi ne. Ni šans, da se bi med vikendom učila.

Lea me je s vso silo sunila pod rebra in globoko zajela zrak. Pogledali sva proti vratom in bili so tam. Objela me je vročica, ko sem ga zagledala s krizantemo na dveh nogah. Prekleto! Zakaj morajo blondinke dobiti najlepše fante? Po obnašanju sodeč je bila tudi ta stran od povprečnega IQ. Svoje svetle lase je kot kobila metala nazaj in se histerično smejala. Zakaj se ni spotaknila in padla po stopnicah, ko so ugasnili luč? Uh, kako bi ji privoščila! Pa se seveda ni, ker jo je on držal za roko. In spet se je ponovila tista zgodba s stranišči; ali so pokvarjena ali pa zasedena. Ta je torej zaseden in spet so padle moje sanje v vodo, a tako redko si jih privoščim.

Čisto brez volje sem se namestila v sedež in se prepustila zvokom reklam. »Midve pa res nimava sreče. Najina sta oba zasedena.« Ja, res sva bili že navajeni na tak konec romance. Ampak Lei to ni predstavljalo nobene ovire. Tudi če je bil njen izbranec že zaseden, si je toliko časa prizadevala, da je bil tisto noč z njo. Le tisto noč. Če jo je kasneje še poklical, mu je grobo odvrnila,

da ne ga ne pozna in naj jo pusti na miru. Se pravi, da bo tudi tokrat tako. Se mu je že nasmihala. Ojoj, že vidim, še en v društvu Ovitih. Včasih me je res prišlo, da bi tem naivnejšem povedala resnico o tem, kaj bo moja najboljša prijateljica naredila z njimi. Vendar sem se zadržala, saj so bili oni tisti, ki so ji nasedli in mogoče zapravili zadnjo priložnost, ki so jo dobili v trenutni zvezi. Tako si je Lea pridobila kar lep koš izkušenj s fanti. V tem sva se močno razlikovali. Nisem je nikoli razumela, kako je lahko s fantom, ki ga sploh ne pozna. Kako se mu lahko popolnoma preda, če je vse, kar je spregovorila z njim vsakdanji bok.

Pred dvema letoma sem na njeno pobudo bila z nekom na ta način. A mi je bilo zjutraj preveč hudo, da bi mu priznala, čeprav po telefonu, da je bilo to samo to in nič drugega. Ne vem, kako nikoli ne opazi, kako so fantje vredni, koliko ljubezni ter pozornosti so sposobni dati. Postala je že odporna na vse tisto, kar ji je govorila vest. Zanj so bili le stvari, s katerimi se je igrala in jih razmetavala po svoji mladosti. Jaz nisem bila taka. Najbrž ne bi zdržala niti pritiska na srce, da jih bi kar tako spuščala v in iz svojih dni.

Pokazal se je napis THE END in luči so se prižgale. Ljudje so vstajali in odpravljali proti exitu. Midve pa sva obsedeli in usmerili pogled proti angelom na Zemlji. Pogledal me, pogledal in se mi nasmehnil. Kot da bi bila v sedmih nebesih. Njegov pudeljček pa ga je povlekel za rokav in odšel je, a vendar me je navdal z upanjem. »Opa. Kaj je pa to srečanje z očmi sedaj pomenilo? Naša Rebeka se je pa zaljubila. Pridi, greva v akcijo.« »Ne, Lea. Punco ima in ne bom se vmešala. Ta pogled je bil samo pogled in nisem se kar tako zaljubila. Še poznam ga ne.« Kako sem se zlagala! Da se ne bom vmešavala sem čisto resno mislila, ampak da je bil pogled le pogled. Še zdaleč nisem tako čutila. Bil je mnogo več. »No, prav. Ne razburjaj se. Pa ni treba niti kasneje izraziti želje, da bi dobila njegovo telefonsko in če bi jaz...« »Lea, pa kaj ti razumeš, da nisem taka kot ti, da mi je vseeno, če je tip zaseden al ne. Ne, ne bom se rinila nikamor, kamor ne spadam.« »Aja? Jaz pa se, ne? To si hotela reči? Veš kaj, če bi imeli tipi radi svoje punce, kot jim to govorijo, jih ne bi prevarali. Ampak taki fantje ne obstajajo! Slišiš? Nikoli ne boš našla takega, ki bi ti bil zvest. Ker jim je pomembno le eno in bodo tam, kjer bodo to dobili. Prej se boš navadila na to, boljše bo zate, da boš dobila trdo kožo.« Ne, nisem verjela v to. Nisem ji dovolila, da bi me prepričala, da moški nimajo srca, da niso ljubeči, da ne bi storili vse za svoje dekle. Ni mogoče. Od kod so potem ljubezenske pesmi, romani o izgubljeni, nesrečni ljubezni, elegije o željah po ženski, povesti o trajni prvi ljubezni... Vse to so pisali moški, ne le ženske. Vem, da bom našla fanta, ki bo samo zame ustvarjen, ker verjamem v pravo

SLIŠIŠ? LJUBEZEN ...

Ljubezen in nihče me ne bo prepričal v nasprotno. »Lea, resnično ti želim, da bi nekoč spoznala, da le nimaš vsega prav. Fantje niso le predmeti, s katerimi lahko počneš, kar hočeš. Imajo čustva, verjemi mi, in znajo ljubiti, pa ne samo zaradi potreb.« Zavila je oči in se obrnila proti vratom. Sledila sem ji in se poslovila od nje rekoč, da moram biti ob pol polnoči doma. Kar sicer ni bilo res, vendar ne bi mogla več prenašati njenih samoprepričanj.

Še dobro, da so bile ulice osvetljene, ker me je strah, če hodim sama po temi. Zamišljam si, kake duhove in strahove, ki bi me ujeli in... Ah, saj ni več zanimivo o tem razmišljati, ko vem, da se to ne bo zgodilo meni. Samo moja domišljija je včasih preveč aktivna. O, ne! Zastal mi je dih in kolena so mi otrdela. Kaj je bilo tisto za hišo? Ojoj! Mami! Senca se mi je počasi približevala, jaz pa sem le stala pri miru in pričakovala pogled na... No, nisem pričakovala pogleda nanj. Po eni strani mi je malce odleglo, zato sem naredila korak in še en... Dokler nisva bila dva metra narazen. Ustavil se je in me pogledal v oči. »Bok! A nisi ti...? Kaj pa delaš sama ob polnoči zunaj na ulici?« »Bok. Grem proti domu, pa je to edina pot, ki vodi do naše hiše. Prijateljica je šla še na zabavo, meni pa ni ravno do tega. Kaj pa ti?« Pogovor je kar hitro stekel in ponudil se je, da me pospremi domov. Nisem se pritoževala, ker me je bilo po tistem šoku resnično strah. Še posebej pa se nisem pritoževala nad njegovo bližino.

Vprašal me je, kako mi je bil kaj vseh film, pa sem mu odkrito odgovorila, da ga nisem spremljala, ker sem bila preveč zaposlena z urejanjem svojih misli. »Zanimivo. Tudi jaz se nisem kaj preveč poglobil v vsebino, pa sem hotel od tebe izvedeti mnenje, da bi lahko odgovoril na sestrino vprašanje, ali si ga je vredno ogledati.« »Ja, samo ti nisi bil zaposlen s svojimi mislimi. Saj ne bi bil noben moški, če bi sedel ob taki lepotici.« »Kaj? A si ti slučajno pomislila, da je Anita...« Da ona in jaz... »Prikimala sem mu. »Ne.« Nasmejal se mi je in mi razložil situacijo.

V bistvu se sploh ne poznata. Šlo naj bi samo za stavo, ali se jo upa povabit v kino, in če bi v to privolila. Sicer je bil dogovor tak, da prijatelji en drugemu določijo dekle in jo potem ta povabi ven. Tisti, ki mu to ne uspe, plača gajbo piva. In da vsak skuša pri izbranki doseči največ. »Ker pa mi ne dišijo zveze za eno noč, sem jo odpeljal samo domov. Zato sva se prej srečala, ko sem šel po drugi poti nazaj. Nerač hodim po isti v eno in drugo stran. Še dobro, da sem šel, da sem te srečal.« Ni mi bilo ravno jasno, kaj naj bi ta nasmeh ob tem stavku pomenil, ampak vprašala pa tudi nisem. Prišla sva do naše ulice in ko sem pogledala na uro, je bila pol enih. Še nikoli nisem

hodila eno uro domov iz Koloseja. Ups.

»Hvala, da si me pospremil.« »Mislim, da sem ti bil to tudi dolžan po tistem, ko sem te pošteno prestrašil. Aja, oprosti za to. Lep večer ti želim. Pa upam, da se še vidimo kaj.« Odšla sva vsak v svojo smer, a vendar sem se odločila, da ga povprašam še za telefonsko. In ko sem se obrnila nazaj, je stal na sredi ceste obsijan z lučjo in me spremljal z očmi. Obrnila sem se in mu šla nasproti. »Oprosti. Ampak, a mi daš svojo telefonsko?« »Ravno sem zbiral pogum, da te pokličem, pa sem ugotovil, da se niti predstavila nisva. Jaz sem Matjaž.« »Rebeka.« Nasmejala sva se in najin smeh je odmeval skozi tišino ulice. Izmenjala sva si telefonski in se dogovorila, da se vidiva naslednji vikend, ko zopet pride s starši v mesto. Zaželela sem mu še lahko noč in sladke sanje ter se podala po stopnicah do vhodnih vrat. Kako lep večer. Niti v sanjah si ga ne bi lepše predstavljala. Začutila sem, da bi hotela imeti takega prijatelja, kot je on. Danes sem res spoznala le njegove sončne plati, ampak sem bila prepričana, da temnih sploh ni. Zavila sem se v odejo in zaspala.

Zjutraj me je najprej zbudilo sonce, ki je pokukalo skozi okno. Lahko bi sanjala še ves dan in sončni žarki bi božali moje lice. Vendar me je mami poklicala na zajtrk. Bila je nedelja in ob nedeljah imamo družinski zajtrk in kosilo. Mami, ati, brat, sestra in jaz. Pogovor je tekel, kot vsak nedelaven dan o tem, kje smo preživeli prejšnjo noč. Brat in sestra sta bila skupaj na zabavi na katero je šla Lea. »Zakaj pa nisi še ti šla? Saj ste bili z Leo skupaj zvečer?« me je vprašala sestra. »Ja, je spet enga zapecala. Saj boš danes zagotovo spet poslušala zanimivosti,« je pritrdil brat. Se pravi, da je spet dobila, kar je hotela. Ah, ne vem, kdaj bodo fantje sprevideli, da se z njimi samo igra. »Jaz sem si malo več privoščila in si naredila še lepši večer. Po filmu se mi ni dalo iti na zabavo, ker sem točno vedela, kaj bo. In sem rajši rekla Lei, da moram biti prej doma. Upam, da nista povedala, da to ni res. Ker vaju bom!« In v nadaljevanju sem povedala, da me je prestrašil duh, za katerega se je izkazalo, da je prav prijeten.

To je bilo že v navadi, da so vsi v družini vedeli o vsem. Morda smo se bolj vsi zaupali mami, ampak take okvirne stvari smo si med seboj kar razkrili. Mami me je seveda okregala, zakaj sem sama hodila domov in zakaj nisem poklicala. Ko pa sem ji povedala, da me je ta mladenič pospremil še domov, je iz sebe izpustila žvižg kot ostali. Nastal je prisrčen kvartet. »Jov. In kaj? Kot da je kaj bilo. Samo domov me je pospremil nič drugega, pa samo številke sva si zamenjala.« »Ja, pa samo povabil te je ven drug teden.

SLIŠIŠ? LJUBEZEN ...

Poznamo mi to,« me je prekinil brat. »A ti veš, da je štiri leta starejši od tebe? Sem mislila, da je dve leti tvoj maksimum.« »Kaj pa je to štiri leta? Midva z atkom sva šest, pa nama je čist fajn. Kajne ati? Se vse zravna,« je mami tako odgovorila namesto mene. Moji starši so res posebni, takih ravno nima vsak. Zato jim toliko povemo tako, da so s vsem na tekočem. Z ocenami, z ljubeznimi, s prijateljstvom ... Mami nas je opomnila, da če hočemo priti še k maši, da bi se bilo treba odpraviti. Vendar je sestra potožila, da jutri pišejo in da se bo učila, ati je šel ven, mami je začela pripravljati kosilo, tako da sva z bratom ostala edina prostovoljca. Čeprav ni bilo daleč do cerkve, sva šla raje z avtom. Brat je imel izpit že kar nekaj časa, bil je namreč pet let starejši od mene. Sestra pa tri leta mlajša in je hodila še v osnovo šolo, medtem ko je bil brat na faksu medicine, jaz pa sem obiskovala gimnazijo. Vsem nam je kar šlo učenje dobro od rok, vseeno pa je bila vodilna naša tamala. Razumljivo, saj je imela starejšo sestro in brata.

Pred cerkvijo ni bilo več nobenega in to je bil znak, da zamujava. Potiho sva odprla vrata, da se slučajno ne bi kdo obrnil nazaj, a nama zopet ni uspelo. Ujela sem Leine oči nekje v sredini. Vendar se nisem trudila, da bi se prerinila skozi množico do nje, raje sem ostala v zadnji klopi. Ta ura, ki se mi je kot majhni deklici zdela neskončna kot galaksija in ki sem jo porabila za to, da bi uspela združiti cofka na jopici, mi je zdaj služila za poglobljanje vase. Prav mi je prišlo, še posebej zdaj, ko se mi je začelo dozdevati, da se spreminjam, da se razvijam in da odraščam. Novi kaplan je imel pridigo o spolnosti. To mi je bilo vedno zanimivo, kako cerkveni dostojanstveniki vedno pridigajo o nečem, česar oni ne počnejo, a vendar je vse, kar povejo resnično in vse je zapisano v sveti knjigi. V zgodovini nekateri duhovniki niso bili vredni svojega naziva, saj so živeli drugače, kot jim bilo določeno in prav zaradi tega so nekateri cenjeni ljudje želeli ukiniti njihove službe. Pravili so, da je vir vere Sveto pismo, da duhovniki niso potrebni, ker živijo na račun revnih in da si vsak človek lahko sam prebere ter razloži evangelije. Vendar bi to bilo nesmiselno. Kdo bi si v današnjem času vzel čas, da bi res to storil, ko pa je toliko drugih stvari bolj pomembnih v naših mislih? Družina, služba, denar ... Kdo bi si našel čas za tako zapleteno knjigo, ki je sploh ne razume?

Želja po miru je prišla iz kaplanovih ust in ljudje so počasi začeli odhajati. Zunaj me je že čakala Lea, čeprav je sploh nisem opazila, da je šla mimo mene. »Kje si ti? Stara, veš kaj ti imam vsega za povedat. Dej, greva skupaj domov peš, da ti vse natančno razložim.« Bratu sem pomahala in se z Leo odpravila proti domu. Pripovedovala mi je, kako je spoznala še eno žrtev, ki ji je bila že od

samega začetka zabave všeč, in kako jo je ta tip poprosil za ples. Najprej jo je navdušil s plesnimi koraki in ko jo je ob koncu pesmi nagnil k tlom in jo poljubil, se je vanj v trenutku zaljubila. Seveda le za eno noč, ker je njen princ ob šestih moral oditi v petdeset kilometrov oddaljeno mesto. Tako da se najbrž ne bosta več videla. Seveda je to njej in njemu očitno zelo ustrezalo, a sta si vseeno izmenjala telefonsko, kar je bil že velik napredek za Leo. Prebrala mi je sms, ki ji ga je napisal.

Takrat sem se spomnila, da nisem zjutraj niti pogledala na mobilni, ali mi je Matjaž poslal kakšno sporočilo. Kaj mi je? Lei nisem hotela omeniti svojega sprehoda do doma, rajši sem pohitela domov na kosilo, ker so me že čakali. »Samo preobleči se grem, pa priletim!« sem zakričala v pozdrav. Pravzaprav se nikoli ne preoblečem takoj, ko pridem, ampak ker me je mami že tolikokrat okregala, da vedno pustim mastne madeže na najboljših majčkah, pa naj ji bo danes. To je bil le izgovor, da sem polna pričakovanj pogledala na ekranček, kjer je pisalo le napolni baterijo. Ni mi pisal. Malce razočarana sem se preoblekla v trenirko in zdrvela po stopnicah navzdol.

Po kosilu sem se spravila za knjigo, saj sem začutila malce strahu, ko sem pomislila na blok uro matematike. Ponovila sem vse, kar smo imeli na urniku ob ponedeljkih, in ugotovila, da mi misel na Matjaža daje veliko energije. Komaj čakam drug teden, da se zopet vidiva. Res si ga želim še bolj spoznati. S to mislijo sem zaspala.

Ponedeljek je hitro minil. Teh šest ur je bilo - bi se reklo na easy, pa še matematike ni spraševala. Z Leo sva šli skupaj na avtobus in celo pot mi je govorila o svojem pogovoru s sobotnim znancem. Ne vem, zakaj ji nisem niti omenila Matjaža. Še sama sebi sem se čudila, da sem sploh zadržala to zase, ker ji po navadi povem vse, čisto vse, kar mi pade na misel. Ampak čutila sem, da me je spor v koloseju nekako odmaknil od nje, čeprav jih je bilo že veliko. Najbolj me je motilo to, da se najini miselnosti križata prav pri teh mladostniško pomembnih stvareh.

Popoldan ob petih me je presenetilo zvonjenje mobitela. In kdo me je klical? Nisem pričakovala njega. Prej bi rekla, da bi me klicala sestrčna kot pa moj brat, ki me je prosil, naj grem pogledat neke podatke na računalnik in ker sem seveda prijazna sestra, sem mu naredila to uslugo. Poklicala sem ga nazaj in oddala informacije, nakar mi je rekel, da me bo poklical, če me bo še kaj rabil, samo z drugega telefona, ker ima prazno baterijo. Čez dobre pol ure, ko sem se končno spet osredotočila na kemijo, me je spet zmotil telefon. Vedela sem, da je brat in da je spet nekaj ugotovil, zato sem se nejevoljno oglasila. »O. Nekdo je pa slabe volje. A te motim pri učenju?« Me je pošteno presenetil znani glas, a se nisem

SLIŠIŠ? LJUBEZEN ...

izgubila. »Ojla! Ne, nisem slabe volje, še posebej zdaj ne, ko tebe slišim. Samo brat me je prej neki nadlegoval po telefonu, pa sem se zdaj končno spravila na učenje ... Drugače se ti bom pa rade volje dala zmotit.« Sama sebi sem se kasneje čudila, zakaj je bilo toliko odkritosrčnosti v mojem pozdravu. Saj ne, da ne bi bila odkrita, samo presenetilo me je, kako sem mu tako kmalu dovolila, da me začne spoznavati. Sicer potrebujem malce več časa, ampak imela sem občutek, da Matjaža poznam že desetletje. Neverjetno, kako nama ni zmanjkalo teme za pogovor tudi po dveh urah. Raje sva si izmenjala domače telefonske, da najini naročniki ne bi preveč trpeli. Tako sva imela debate vsak dan do konca tedna in bolj ko sem ga spoznavala, bolj mi je postajal všeč. Mami me je začela zafrkavati, da sem se spremenila in da on kdor koli že je zelo dobro vpliva name, ker sem se pač cele dneve smejala. Komaj sem čakala, da me v petek spet pokliče. On je bil tisti, ki me je poklical, ker ni imel točnega razporeda, kdaj bo prišel domov. Rekel je, da ne ve ali bo lahko prišel čez vikend, čeprav: »bi te rad videl. Pa da mi pokažeš svoj najljubši kraj, od koder, praviš, da imaš razgled na travnike in gozd.« »Ja, tudi meni bi bilo lepše, če bi prišel. Dej, probaj priti! Tudi moji starši bi bili veseli, če bi nehala nabijati telefonske impulze.« In seveda se je iz obeh strani zaslišal smeh. Dajal mi je toliko moči za življenje, za učenje, gospodinjska dela, inštrukcije za sestro in celo kosilo sem skuhala namesto mami ta dan.

Vedela sem, da bo naredil vse, kar bo možno, da se bo opravičil na treningu, da ga ne bo, ampak ni uspelo bil je namreč zadnji trening pred tekmo. Tako sem petkov večer preživela ob branju domačega branja, v soboto pa sem pospravila po hiši in se popoldan odpravila na sprehod. Slišala sva se le zjutraj, ko mi je rekel, da upa, da ga razumem. Saj sem, ampak še vedno je bila želja, da bi prišel.

Prijetno je bilo spet stopati po stari makadamski cesti, čeprav sama. Leo sem klicala, a je ni bilo doma, ker je šla k stari mami s sestrčno. Zadnji teden, ko sem večere preživljala doma, je našla zamenjavo sestrčno, s katero sta bili glede fantov isti. Tudi ona jih je motala okoli prsta. Zagotovo sta našli skupno temo pogovora o metodah njunega načina ravnanja. Meni

enostavno taki pogovori niso bili všeč, še posebej sedaj, ko sem se z Matjažem pogovarjala o nasprotnih stvareh. Prišla sem do najvišje točke in se ozrla po dolini. Kar stekla bi po teh travnikih, poletela proti nebu. Gledala sem ptice in se naenkrat počutila neskončno srečno. Usedla sem se kar na tla in zaprla oči. To je bil moj najboljši način sproščanja, razen v zadnjih dneh, še ob njegovem glasu. In ravno, ko sem pomislila na to, me je klical. »Rožica, kje si ti?« Zares je znal najti pravo ime zame, ob pravem času. Zaupala sem mu, da se sproščam, kar sicer ne povem niti Lei, če me kliče takrat. Si pač izmislim nekaj, kar ni daleč stran od resnice, na primer, da opazujem tok življenja v naravi. Vem, da bi se ona začela norčevati, kar je velikokrat storila. A Matjaž je pripomnil: »A bi te motilo, če bi se ti pridružil? Tudi jaz bi potreboval malce sprostitev od prekomerne miselnosti, če bi dovolila?« Sprl se je s trenerjem, ker ga ni pustil prej s treninga in ko mu je prepovedal igranje na tekmi, se je preoblekel in zapustil dvorano.

Šla sem mu nasproti, ko je prihajal iz mesta. Objela sva se kot stara znanca in se odpravila na razgledno točko. Pravil mi je o košarki, športu, ki ga je treniral dve leti, a ga sploh ni veselilo. Samo, da je zapravljal svoj prosti čas. Zdaj pa se je odločil, da ga bo začel zapravljal koristno. »In v kaj se boš sedaj vrgel? V nogomet?« »Ne. Nisi ugotovila. Razmišljal sem o tem, da bi ga krajšala skupaj.« Prikazal se mi je nagajivi nasmešek na ustnice in vse kar, sem si takrat želela, da bi tudi njegove začutila.

»Hvala ti. Hvala ti za vso ljubezen, ki mi jo daješ, za vsak pogled, ki mi ga nameniš. Hvala ti za dotike nežnosti. Rada te imam.«

Slišiš, kajne? Ta šepet, ki ti ga prinaša moj objem in poljub in drget. Živim skupaj z ljubeznijo, ki mi jo daješ ti, ki mi jo ponuja svet in tisto, ki jo jaz ponujam stvarstvu.

»Rad te imam! Ne pozabi, kamor koli greš. Četudi sva kilometre narazen, s teboj bom. Za vsak trenutek, ki ga preživim s teboj, se zahvalim. Dana si mi.«

Srečna sem z njim.

*Koliko let že delujete pod tem imenom?
Že dobrih 10 let.*

*Koliko koncertov ste v tem času že odigrali?
Nekaj manj kot 200, kar je zelo veliko, glede na to, da imamo obdobja, ko počivamo.*

*Kdo pa je dal idejo, da bi ustanovili bend?
Bivši basist Primož Majerič in Tomi.*

*Kdo je dal ime Siddharta in kaj to pomeni?
Za ime smo se odločili vsi skupaj in sicer po knjigi Hermana Hesseja, Siddharta, ki nam je vsem zelo všeč.*

INTERVJU S SIDDHARTO

Do zdaj ste izdali kar nekaj plat. Katera je vaša najljubša?

To zelo težko rečem in se ne

morem odločiti samo za eno. Vsaka je za nas nekaj posebnega in ima svoj čar, svoje spomine.

Kakšni so vaši načrti?

Seveda imamo v načrtu novo ploščo, samo malce kasneje. Sedaj nam je največji in prvi cilj prodor v tujino. Smo že podpisali pogodbo s tujo založbo, tako da si trenutno najbolj želimo uspehov tam.

Kdaj pa spet lahko pričakujem kak vaš nastop in kje?

*Kakšni so občutki po izpeljanem koncertu?
Odlični. Ko vidiš, da se je trud izplačal in pri tem smo uživali mi in občinstvo. To je nekaj najlepšega. In najboljše pri vsem tem je, da mi v delu uživamo.*

*Kateri koncert vam je najbolj ostal v spominu?
Koncert za Bežigradom. Nedvomno. Ker si nihče od nas niti sanjati ni upal o tako velikem uspehu. Nastopiti in uspešno odigrati koncert pred tako množico poslušalcev. To je bilo res nekaj izjemnega! Drugače pa je vsak koncert nekaj posebnega in zanimiv, ker je vselej drugačna publika.*

Rock Otočec, začetek julija.

Nikoli pa vas ne videvamo v raznih oddajah kot je TLP in podobno. Zakaj? Vam to ni všeč?

Če bi se neprestano pojavljali in kazali na TV-ju, bi se nas poslušalci in oboževalci naveličali in tega ne želimo. Pa tudi, razen na koncertih, se ne želimo pojavljati in kazati v javnosti.

*Hvala za pogovor in srečno ter uspešno še naprej.
Hvala tudi tebi.*

TORTA S KEKSI

TORTA s **keksi 60kom** (Koestlin, Albert, Petit beurre ...)
 Potreben čas. cca 50 min.

1/2l mleka kuhaš s **3-4 žlicam mehke moke**, dodaš **200g sladkorja** in **250g margarine**, mešaš, ohladiš.

Kekse kratko potopiš v **3 dcl kave** in zložiš na pladenj, na plast 4x5keksov, namažeš z ohlajeno kremo.

3 plasti keksov in 2 plasti kreme preliješ s stopljeno **čokolado**

200 g cca, kateri dodaš malo **mleka**, **margarine** in **vode**.

Postrežeš ohlajeno.

DEBEL-ČOKO-PRELIV

KEKS KEKS KEKS KEKS

Krema Crema Crema Crema

KEKS KEKS KEKS KEKS

Krema Crema Crema Crema

KEKS KEKS KEKS KEKS

PLADENJ PLADENJ PLADENJ PLADENJ

TO NI ZGODBA

Teja

»Bilo je eno tistih babjih poletij, ki se zavleče v jesen, preden ta sploh pride.

Dve nepomembnici sta sedeli na prijetno toplem zidu in ... Koliko dni je še do začetka šole? Štirinajst, petnajst? Kakorkoli, to nikogar ne zanima, ker vsi obupano skušamo podaljšati ta čas, ki nam je še preostal. Ampak pogledaj paradoks: bolj ko čas razteguješ, zavlačuješ, nateguješ, z njim varčuješ itd, hitreje beži. No dobro. To itak ni pomembno za Zgodbo. Torej, sedeli sta tam in ... kaj sta že počeli? Se pogovarjali, smejali, jokali, gledali v zrak, šteli ptiče, se prepirali, zbijali osladne šale na račun vaškega župnika? Ne. Pravzaprav sta...«

»Kadili joint?«

»Glasneje prosim, gospod, ne slišim!«

»Kadili joint?«

»Glasneje, prosim!«

»Kadili joint?«

»Ne, ne. Na žalost ste zgrešili glavno nagrado, ki je bila, da Vas nasuvamo v rit, Vi gnoj! Ampak to prav tako ni pomembno za našo Zgodbo. V glavnem, pravilen odgovor je: počeli sta Nič. Sedeli sta tam in ne vedeli, kaj bi sploh počeli.

Melanholik, tipični slovenski značaj. (Cankar in podobni (p)tiči), kje smo se že to učili?

Pardon, morala bi reči melanholika, ker sta bili dve, pardon, pravzaprav bi bilo treba reči melanholici...

Melanholičarki ... ah, jebiga. Če vam je toliko do pravilne oblike, vam svetujem, da se posvetujete z g. gr. J. dr. Toporiščem dipl. ing. sl. in vašim osebnim psihiatrom, če si ju lahko privoščite.

In poleg tega, da sta počeli nič (kakšna produktivnost!), sta se še celo smilili sami sebi. Pa ne zaradi pomanjkanja počitnic, ampak ker sta bili tako blazno normalni. Temu se reče povprečnostni kompleks, what will they think of next?

Babje leto. Visoka rumena trava, prežgana od kratkovalovnih sončnih in dolgovalovnih talnih sevanj (beri: od vročine) je rezala kožo vsakogar, ki je bil tako nor, da si je drznil skakati po njej. A prav to sta počeli, naši mali nepomembnici. Skakali sta in skakali in skakali, dokler kri ni dobesedno špricala naokrog in mimo je slučajno prijezdil Hannibal Lecter na belem konju in se zgrozil nad prizorom in ju vzel s seboj, spekel in pojedel in menda ga še danes napenja in in in...

Veliko besed in nič povedanega. Razen mogoče tega, da je današnji folk totalno zdolgočasen, da jim je vse »bed« in »brezveze« in »v kurcu«.

Je to sploh pomembno za zgodbo? Je to sploh ZGODBA? OK, objavite novico, dokler je še frišna, mi pa bomo medtem zapeli Hare Krišna, Hare, Hare, Hvala, Zmelkoow. »Zgodba« je izmišljena, ampak to sploh ni važno, ker se po nauku »vidi kolko pesnik velja.« Nauk pa je naslednji: kadarkoli boste občutili kakršnokoli simpatijo do gospoda Cankarja, se zamislite nad svojimi grehi, temeljito se pokesajte in za pokoro morda še zmolite Očenaš, najboljše bo, da zmolite kar dva. KO BO OSEKA! Kajti popolnoma mogoče in verjetno je, da boste končali kot naši dve nepomembnici, iz katerih je potem - po dolgih procesih prebavljanja, presnavljanja, mineralizacije ipd. zrasla lepa vijoličasta marjetica. »Vale!«

NINA ZBEŽI OD DOMA - Marliese Arold

Nina je povprečna nemška najstnica, ki se zaradi prevelikih pritiskov, odloči, da bo vzela življenje daleč od svoje družine. Za uresničitev načrta, si izbere mesto Hamburg, ki jo že razlikostjo ljudi. Prvi podvig ji predstavlja iskanje strehe nad glavo in po srečnem spletu Kmalu se splete prijateljska vez med glavno junakinjo romana in njeno sestanovalko Eileen v bližnji restavraciji, kjer dela tudi sama. Težko delo pa ji ne diši, povrh vsega je njena pla najstniška razposajenost in odloči se, da se bo pomerila v lepotnem tekmovanju.

Le za las zgreši glavno nagrado, kljub temu pa pritegne pozornost mladega fotografa Jon fotografiranje. Nina seveda z veseljem privoli. Med njima preskoči iskrica ljubezni, ki pripe, fotografira golo. Slike pošlje poslovnemu partnerju, ki jo povabi na ponovno snemanje. Ko Nina ugotovi, da gre za revijo spornih vsebin, razburjena odhiti in si tako nakoplje jezo svojega fanta, ki jo tudi pretepe.

Jonas se ji opraviči z obilico sladkih besed ter romantičnim potovanjem v Las Palmas. Ob vrnitvi jo Jonas obsuje s svojimi finančnimi težavami in ji zagrozi naj prične služiti denar, drugače bo prisiljen odpotovati v Ameriko. Tukaj njena najstniška naivnost doseže vrhunec, saj jo Jonas prepriča, da začne prodajati svoje telo.

Ali se Nina uspe rešiti iz rok manipulativnega zvodnika in prevaranta, pa lahko izveste v poučni knjigi Nina zbeži od doma.

STEZICE

II 16756/2004/2005

200518873

COBISS

Pet do dvanajstih - Lenart Zajc

Žuriranje, koncerti, popivanje, pretepi, ljubezen, vse to je vsakdanji del življenja, osemnajst letnega Jake, dijaka 4. letnika srednje šole. Pisatelj nas postavi v vrhunec mladostne norosti, ki jo doživljamo skozi junakove oči. Z najboljšim prijateljem Grego do konca izkoristita brezskrbne dni, ki si jih vedno znova popestrita z zanimivimi, tako ljubezenskimi kot tudi pivskimi, dogodivščinami in jim ni videti ne konca ne kraja. A tudi velikemu lomilcu src se zalomi, ko mu pot prekriža Lea, ki mu življenje postavi na glavo in mu dokaže, da je tudi on ranljiv. Zaradi njegove, včasih, tudi krute iskrenosti, prav tako izgubijo potrpežljivost profesorji in Jaki grozi izključitev.

Na koncu je Jaka prisiljen izbirati med brezskrbnim žuriranjem in odgovornostjo, ki je potrebna za uspešno končano šolo. Ali se bo Jakova zgodba razpletla srečno in predvsem brez večjih posledic pa boste izvedeli le, če preberete knjigo Pet do dvanajstih, avtorja Lenarta Zajca.

Knjigo priporočam mladim, ker se boste ob branju Jakovih dogodivščin do dobrega nasmejali, morda nekaj malega naučili, ter tudi tistim starejšim, ki ste mogoče že pozabili, kako nora in nepredvidljiva je mladost.

POLETNO BRANJE

Ranjeno srce - Norma Fox Mazer

Pisateljica živi v New Yorku in je napisala že 30 novel in kratkih zgodb, ki so namenjene mladostnikom. Avtorica knjigam vdahne pravo mero tenkočutnosti. Najstniške težave prikaže realistično, zelo dobro pa izrazi tudi najgloblja čustva in občutke, zato je navdušila že mnogo mladih bralcev ter tudi kritikov.

V romanu Ranjeno srce v ospredje postavi 13-letno Sarabeth, povsem običajno dekle, ki hodi v šolo, se rada druži s prijateljicami in ima tako kot večina najstnikov težave v ljubezni. Od svojih prijateljev se razlikuje v tem, da živi samo z mamo, saj je njen oče umrl v prometni nesreči. Usoda se ponovno poigra z njo, saj ji vzame še mamo.

Tako ostane brez družine, sama z bolečimi spomini preteklosti in občutkom izgubljenosti. K sebi jo vzameta mamina prijateljica. Njuno prenatrpano enosobno stanovanje mora deliti še z njunim sinčkom. Počuti se utesnjeno, povsem odveč in ne more ubežati skeleči bolečini.

Tako se spremeni iz nežne, prijazne in rahločutne deklice, v zagrenjeno in polno sarkazma. Redke lepe trenutke, ko za hip pozabi na svojo žalost in ji misli odpotujejo stran, ji pričarajo le 3 prijateljice in novi prijatelj James.

Po dolgem pregovarjanju mu le uspe prepričati Sarabeth, da poišče ostale sorodnike. In res: sama se odpravi poiskati svoje daljno izgubljene korenine, z upanjem, da bo nekje na poti ponovno našla tudi samo sebe. Njena zgodba se konča z novim začetkom, katerega pa vam ne bom izdala.

Knjigo priporočam vsem, ki se ob branju ne bojite poglobiti vase, pri tem tudi česa občutiti in morda celo potočiti kakšno solzo.

NAMIG ZA POLETNO BRANJE

Živa Zažgana - Souad

V zadnjih nekaj letih je veliko govora o islamski veri z namenom, da bi jo bolje spoznali in razumeli. Pa vendar imamo v sebi še vedno prepričanje, da je ta vera skrajna. So vas že kdaj obtožili, da versko netolerantni, ker verjamete kateremu izmed mnogih stereotipov?

Tudi midve sva si zastavile isto vprašanje, ko sva brali resnično izpoved Palestinke Souad, z naslovom Živa Zažgana.

Souad je odrasčala v tradicionalni muslimanski družini, v kateri so imele ona, njene sestre in mama toliko dolžnosti in pravic kot sužnje. Za vsakodnevno garanje so bile "nagrajene" s klofutami, brcami, tepežem s pasom in psokami.

V njeni vasi telesna ljubezen pred poroko družini prinese največjo sramoto, katere posledica je smrt. Ko 17-letna Souad zanosi, starši svaka določijo, da jo kaznuje. Le-ta ponosno izvrši zločin iz časti in jo zažge.

A kljub opeklinam noseča Souad preživi, njen svak pa jo odnese brez kakršnih koli posledic, saj oblasti podpirajo takšno obliko tradicionalnega nasilja.

Kako močno je s tem dogodkom njeno življenje zaznamovano sedaj, po 30-ih letih, lahko preberete v knjigi Živa Zažgana.